

2000 – AZ ÚJ KEZDET

**Egy út
Kentenich atyával**

P. Beller Tilmann

2000 – AZ ÚJ KEZDET
Egy út Kentenich atyával

P. Beller Tilmann

2000 – AZ ÚJ KEZDET
EGY ÚT KENTENICH ATYÁVAL

Családok a Családért Egyesület
Óbudavár, 2013

A könyv eredeti címe:
2000 – Der neue Anfang
Ein Weg mit Pater Kentenich
1. Auflage 2000
Herausgeber: Sekretariat Pater Kentenich
D-56179 Vallendar, Berg Schönstatt 7.
sekretariat.pjk@t-online.de

Fordította: Szelesteiné Czopf Krisztina
Lektorálta: Csermák Kálmán

Címlapfotó: Varga Kata

ISBN 978-963-88469-7-6

2., javított kiadás
Kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
iroda@schoenstatt.hu • www.schoenstatt.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre, www.PalasthyBt.hu
Nyomás: Vareg Nyomda, Budapest, www.vareg.hu
Felelős vezető: Bernwallner Viktor

Tartalom

1. HÉT	
Még egyszer elkezdem	11
2. HÉT	
Krisztus újra születik bennem, és én viszem Őt a világba	22
3. HÉT	
Egy új kapcsolat.....	32
4. HÉT	
A Lélek, avagy néha egyszerűen túl nagyok az elvárások	41
5. HÉT	
Szeretnék tudni imádkozni, jól imádkozni	50
6. HÉT	
Igen, Atyám, itt szüksége van rám valakinek	60
7. HÉT	
Köszönöm, Atyám, Érted vagyok	71
8. HÉT	
Halálunk csak kezdet	79
9. HÉT	
Jó, hogy vagy nekünk, Mária.....	87

Bevezetés: Újrakezdés

„Ha még egyszer újrakezdhetnénk!” – gondoljuk, amikor visszatekintünk a múltra. Újrakezdeni, és ezúttal a megfelelő hivatást választani, vagy az igazi házastársat, vagy csak a megfelelő hangnemet egy beszélgetésben, vagy az igazi munkahelyet.

Vannak fiatal emberek, akik tartanak az igazi kezdetől. Félelemből, hogy hibás lehet; vagy nem merik meghozni a társra vonatkozó döntést. Félelemből, mert talán mégsem ő az igazi. És mivel az élet megy tovább, marad egy fáradt sóhaj: „Ha akkor én..., talán minden másként alakult volna.”

Ostobaság. A kezdet létezik: Most! Az életem nagy lesz, ha a jelenben élek. Most van itt valaki, akinek szüksége van rám. Most vár egy munka: az én munkám. Az én Istenem most van közel és azt mondja: „Értékes vagy számomra.”

A nagy „Most” akkor jött el a tékozló fiú életében, amikor egészen a padlón volt és azt mondta: „Útra kelek, hazamegyek apámhoz” (Lk 15,18). A nagy „Most” az otthon maradt fiúnak akkor következett be, amikor irigy lett a hazatért testvéreire és az apja ezt mondta neki: „Fiam, te mindig itt vagy velem” (Lk 15,31).

A „Most”-nak sok arca van, az egyház számára is. Az őskeresztények egy züllött, pogány környezetben a szeretet helyévé tették házaikat, élő szentélyekké. Abban az időben, amikor a kereszténység államval-

lás lett és tömegek özönlöttek az egyházba (a kereszténység divat lett) és később, amikor a népvándorlás egész Európát összekuszálta, ott voltak a remetéik a pusztában és a szerzetesek kolostorai, azok a helyek, amelyek fölött – most – nyitva volt az ég. És amikor a keresztény középkorban az egyház a gazdagságba és a hatalomba fűlt, akkor Assisi Szent Ferenc és Domonkos megmutatta az egyháznak az új „Most”-ot: A mi gazdagságunk az Úr.

Manapság sok keresztény bátortalan. Valóban lenne okunk a bátortalanságra, amikor minden harmadik házasság tönkremegy, amikor a papok száma néhány éven belül ötödére csökkent, és amikor a kereszténység a sajtóban és a tv-ben nem formálja többé a közvéleményt.

De a pápa hisz egy új „Most”-ban az egyházban, egy újrakezdésben. A pápa összekapcsolja ezt a „Most”-ot a 2000-es évvel. Meg van győződve abban a hitében, hogy most fog Krisztus újjászületni napjaink keresztényeinek szívében.

A Schönstatt-mozgalom alapítója és atyja, Kentenich József atya az újrakezdésbe vetett hitét 1914. október 18-cal kapcsolja össze. Akkor mutatta be tervét egy csoport fiatalembernek: Odaajándékozuk törekvéseinket és munkánkat, szenvedéseinket és másoknak tett szolgálatainkat a Szűzanyának, és ő gondoskodik arról, hogy Krisztus újjászülessen a szívünkben és közösségünkben, és ott újból élővé váljon. A hely, ahol mindez megtörtént, azóta megsokszorozódott. A Föld minden kontinensén jóval

több, mint száz Schönstatt-szentély épült. De ez még nem minden. Ami ezeken a kitüntetett helyeken sokak számára láthatóan történt, az a házak csendjében is megtörténik. A Szűzanya élő kapcsolatot alakít ki az ott lakókkal, otthont ajándékoz nekik a szívében, új erőt ad a szeretetre, és örömet abban, hogy Krisztus szeretetét továbbadják.

Ez csak a kezdete egy elbűvölő képnek: egyhá-zunk szentélyei körül, a plébániatemplomok körül és a zarándokhelyek körül egyre inkább a keresztények házai is őrségbe állnak annak tudatában, hogy az Úr ott él a házasság szentségében, ott működik a Szentlélek a bérálás kegyelme által, és a keresztény házak összekapcsolódnak egymással. A szeretet hálója keletkezik.

Gyakorlati útmutatás

A következő szöveg kilenc hétre készült. Minden hétnek van egy bizonyos témája. Természetesen nem kötelező az időt pontosan betartani. Mindenki úgy olvashat belőle, imádkozhat, meditálhat, ahogy a Lélek ösztönzi.

A szöveg nagyon tömör, van azonban időnk. De mihez is? Arra, hogy felfedezzük, hogy a Szentlélek mit is akar nekünk mondani. Észre vesszük, hogy a Lélek beszél bennünk, amikor egy gondolat megérint. Ilyenkor egy kicsit megállunk és ízlelgetjük ezt a gondolatot. Ha ezt a kilencedet ketten (mint házaspár) vagy közösségben a barátainkkal imádkozzuk, megbeszélhetjük egymással, hogy mi érintett meg

bennünket. Szent Pál úgy beszél az egyház közösségéről, mint Krisztus testéről: Ennek a testnek minden tagja rendelkezik valami különleges sajátossággal, a Lélek egy adományával. Ezért az egyik gondolat nekünk többet mond, a másiknak kevesebbet, a Lélek ajándékának megfelelően, melyet Isten ajándékozott nekünk. A jövő egyháza az eredeti személyiségek egyháza.

Ebben a kilencedben Kantenich atya imái vezetnek bennünket, melyeket a dachauai koncentrációs táborban írt. A papok, akik vele együtt fogságban voltak, kértek tőle valamit a zsolozsma pótlására. (Nem volt lehetőségük a breviárium imádkozására.) Kantenich atya megírta a órákat (imaszövegeket), amik elkísérték paptársait az egész napon át. Minden óra az üdvtörténetre vetett pillantással kezdődik, aztán odafordul a saját közösséghez (itt: a schönstattiak közössége, általánosságban azt mondhatnánk: az egyházi közösség, amelyben élünk – egyházközség, csoport, rend, mozgalom). A harmadik részben következik a saját életünkre való alkalmazás.

Megpróbáljuk Kantenich atya írásait a magunk számára lefordítani, és ösztönzést találni benne a különböző területeken való újrakezdéshez. Ha egy kis örömet okoz nekünk, amit Isten ma az egyházban és a mi életünkben tesz, akkor álljon itt még a dicsőítés az utolsó versszakból:

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

1. HÉT

Még egyszer elkezdem

Reggeli ima

Istenem! Még egyszer elkezdem. Elöttem van egy nap. Nem tudom még, mit hoz ez a nap. De tudom, hogy szükséged van rám. Ilyen vagy. Nem csak azért alkottál, hogy imádkozzam Hozzád és dicsőítselek. Úgy teremtettél, hogy érezzem, szükséged van rám. Tehát még egyszer elkezdem. Természetesen tegnap nem voltam elégedett magammal. De tudom, hogy irgalmas vagy. Van még egy lehetőségem, és ez a mai nap. Az újrakezdés gondolata kísérfjen el ma. Ami volt, azt hátrahagyom. Nem gyötrődöm vele. Szent Pállal mondom: „Elfelejttem, ami mögöttem van és az előttem levők után rugaszkodom.” (Fil 3,13)

Dolgozni fogok ma – egy új kezdet. Találkozom a munkatársaimmal és a családommal. Itt is – egy új kezdet. És Veled is találkozom Istenem – egy új kezdet. Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus él bennem. Ez jó. Akkor is, ha nem gondolok mindig erre: Jó tudni, hogy Ő itt van. Ő hordoz engem. És szeret. Ő általa és Ővele mondhatom Neked, hogy „Atyám”. Szent Lelke indít, hogy ezt mondjam. A Szűzanyát is Te ajánlékoztad nekem. Ő az édesanyám. Ő fog a mai napon vezetni. Ez bátorságot ad. Istenem, még egyszer elkezdem. Veled, a Szűzanyával, most, itt és ma. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Most nem az egyházzól beszélünk, hanem magunkról, keresztény életérzésünkről. A saját életünkről beszélünk. Elfáradtunk. Ha nap mint nap megéljük, hogy a keresztény alapelvek egyszerűen nem számítanak többé, akkor lassan, de biztosan felhagyunk azzal, hogy ezeknek az alapelveknek az erejében higgyünk. Nem, ez nem „hitetlenség”. Egyszerűen egy kicsit kevésbé hiszünk. Nem számolunk többé igazán Isten hatalmával a saját életünkben és a saját korunkban.

Egy kicsit úgy vagyunk, mint az egyszeri parasztember, aki azt mondta a plébánosának: „Plébános úr, itt az imádság nem segít semmit. Erre a földre trágyát kell hordani, akkor majd nő valami.” Így szép lassan a magunkévá tettük a környezetünk gondolkodásmódját. És a környezet azt mondja: Betegség esetén nem imádkozni kell, hanem kórházba menni. Házassági krízis esetén nem imádkozni kell, hanem házassági tanácsadóhoz kell fordulni. Lelki gondok esetén nem imádkozni kell, hanem egy hozzáértő tanácsadót kell felkeresni. Nem imádkozni kell, hanem dolgozni. Akkor jut az ember valamire, akkor megoldódnak a gondok.

Szép lassan elfogadtuk ennek a világnak a szemléletét, és ez a világ nagyot teljesít a pszichológia területén, az emberirányítás, a vállalatvezetés és az orvostudomány területén. Emberi problémáink természetes megoldásának ez az útja egyre jobban és jobban betölti gondolatainkat. Annyira, hogy alig tudjuk elképzelni, hogy a Jóistennek ehhez az egész-

hez valami köze lehet. Ugyanez a gondolkodásmód fészkelte be magát az egészen személyes életünkbe. Ha valami nem sikerül, lehet, hogy egy kicsit imádkozunk is, de olyan igazán nem hisszük már, hogy Istentől jönne valami, ami ránk érvényes lenne, ami minket illetne, ami megérintene. Így a hit dolgai kicsit idegenné válnak.

Biztos, hogy hiszünk mindenben, amit az egyház hinnünk tanít. De az egésznek nincs sok értéke – mondja a tapasztalatunk.

És mégis van bennünk egy őszinte sóvárgás. Szeretnénk hinni. Szeretnénk megtapasztalni, hogy Isten belenyúl az életünkbe. Szeretnénk újrakezdeni. És ha ez sikerülne, akkor ez a kezdet egy nagyszerű dolog lenne. Akkor Isten egyszeriben fontossá válna számunkra. Újra megtapasztalnánk Őt. Megízlelnénk az Ő hatalmát. Ez olyan lenne, mint az isteni világ betörése az életünkbe. De hogyan érhetjük ezt el? Mit tehetünk az új kezdetért?

Kentenich atya a dachauai koncentrációs táborban nem volt éppen irigylésre méltó helyzetben. Nem kell itt a borzalmakról, a terrorról, az éhezésről vagy a kínzásokról beszélni.

A nehézség, amire itt célzunk, valami más volt: a nácik koncentrációs tábora, úgy lehetne talán mondani, egy olyan hely volt, ahol Isten nagyon távol volt. És mégis, Kentenich atya a társaival együtt a koncentrációs táborban töltött időt Isten rendkívüli közelségének idejeként élte meg. Sőt, még az is lehetséges volt számára, hogy a koncentrációs tábor

minden borzalma mögött a szent Isten kezét megérezze, felfogja, és bátran megragadja.

Létezik-e olyan kulcs, van-e olyan út, melynek segítségével Isten ott is felfedezhető, ahol látszólag nincs is jelen? Felfedezhető-e Ő, mint a nagy jelenlevő, aki minden esemény mögött ott áll, aki megszólít minket, aki hív, hogy megfogjuk a kezét?

Ami egy koncentrációs táborban lehetséges, az napjaink keresztényének megfáradt lelki-vallásos helyzetében is lehetséges lesz. De nem akarjuk félrevezetni magunkat: Az a tulajdonképpeni probléma, hogy egy világius élet tart fogva bennünket egyre jobban, és ezáltal hitünk is mindinkább kiüresedik. Valójában ez a koncentrációs táborral való párhuzam.

Amíg egy koncentrációs táborban kétségkívül szörnyűséges dolgok terhelik meg az embereket – az éhség, az állandó beszéd az evésről, az állandó félelem: megéljük-e még a jövő hét végét? –, addig a hit számára az a valódi gond, hogy az embert teljesen lefoglalják a természetes gondok. Itt van a tulajdonképpeni párhuzam. Mi nem egy koncentrációs táborban élünk, de ennek a világnak a dolgai annyira betöltenek bennünket, hogy az isteni számára látszólag semmi hely nem marad. Legalábbis így éljük meg.

Mi volt a kulcs Kentenich atya számára, a kulcs az új kezdethez? Az imádságokban, melyeket ott írt, adja meg az első nagy választ: Mária. A Szűzanyához való személyes közelség egy olyan légkört teremt, melyben könnyebbé válik az Istennel való élő kapcsolat fenntartása.

A Szűzanya életébe vetett pillantás segít minket, hogy vele együtt az ő útján járjunk. Most egy olyan szöveget fogunk megnézni, amivel Kentenich atya a Szűzanyához fordul. Elgondolkodva befogadjuk, és utána megpróbáljuk a saját életünkre alkalmazni.

Szentélyed a mi *Názáretünk*,
mely a kor éjszakájában rejtőzik.

Ott vívódsz, Szeplőtelen, imádkozva,
az üdv hajnalpírjára vágyakozva.
Gábor angyal kérését Eléd tárja,
és a világ világos lesz az igened által.¹

Újra mondod igenedet halkán,
fényed Schönstattból² az éjt átszakítja,
mert Isten bölcsessége kegyesen kiválasztotta
világító tornyául a mi korunknak.

Add, hogy a biankó felhatalmazáshoz úgy viszonyuljak, mint Te,
a vén sárkánnyal harcba szálljak,
mint eszköz, egészen rendelkezésedre álljak,
életemet Schönstatt küldetésének örömmel szenteljem.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

1 A Szűzanya igene az angyali üdvözletre

2 Ha nem vagyunk Schönstatt-tal szorosabb kapcsolatban, akkor így imádkozhatjuk: „Fényed közösségünkől kiindulva áttöri az éjszakát”, vagy hozzáfűzzük közösségünk saját nevét. Kentenich atya természetesen saját alapításának nevét használja és abból a lelki megtapasztalásból él, hogy a Szűzanya a schönstatti alapítással különösen szoros kapcsolatban állt.

Ösztönzések a saját életünk számára

Nem azt nézzük, ami eltűnőben van, nem azt figyeljük, ami nincs többé. Nem azt nézzük, ami az egyház életét megnehezíti, és most nem életünk csalódását figyeljük. Kapcsolatot keresünk a Szűzanyával. Az ő gondolkodásmódja egy új kezdetnek számít. Ő vágyakozik. Vágyik az után, hogy a nép Messiása megszülessen. Vágyakozik, hogy eljőjön a Megváltó, aki az embereket megszabadítja a nyomorból. A Szűzanyához csatlakozunk, és teret engedünk a vágynak: „Istenem, engedd, hogy megtaláljalak! Add, hogy a harmadik évezredbe való átlépés kegyelmi idő legyen. Add, kérlek, hogy egyszer szívbeli örömünk legyen Benned. Engedd, hogy megtaláljunk Téged, Istenem.”

Talán nem vagyunk hozzászokva, hogy így imádkozunk. Talán elsősorban a Szűzanyától szoktunk segítséget kérni. Ez igaz. Itt valami másról van szó. Ha mi most a Szűzanyával keresünk kapcsolatot, akkor felfedezzük a szívében lévő Isten utáni vágyat. Ő egészen Istenre figyel. Szeretné, hogy Isten újból megmutassa magát az embereknek. Várja, hogy történjen valami, érkezzon valami Istentől, ami jót tesz az embereknek. A Megváltó születésére számít. Ha elidőzünk egy kicsit a Szűzanya szívében, akkor bizonyos gondok elvesztik súlyukat. A Szűzanyához csatlakozva már számítunk Istenre. Elfogadjuk, hogy érkezhethet valami Tőle nekünk.

Ez a vágy jut határozottan kifejezésre mindenben, amit a Szentatya a 2000-es szentévre vonatkozóan

már évek óta mondott az egyháznak. A pápa, a Szűzanyával nyilvánvalóan szoros kapcsolatban, arra számít, hogy Isten tesz valamit. A pápával együtt megkockáztatjuk a lépést. Számítunk Istenre.

Azt mondtuk, hogy megkockáztatjuk a lépést: Ez valóban egy messzire vezető lépés, hiszen mindennapi tapasztalatunk és az általánosan elterjedt szokás mást mondanak. „Nekünk, embereknek kell gondoskodnunk...” Ez is igaz. De a másik is, miszerint: Számítunk Istenre.

De ilyen olcsón nem megy. Ahhoz, hogy az Isten utáni vágy belsőleg valóban hatalmába keríthessen, annak van egy feltétele: a biankó felhatalmazás. Ez a modern kifejezés az üzleti életből származik. Arra utal, hogy az ember üresen aláírhat egy csekket. A csekk alá van írva, és a csekk címzettje maga írhatja be az összeget, amit le akar emelni. A másik ember pedig rendelkezésére áll. Aláírása által igent mond a felhatalmazott személy igényére. Kentenich atya ezt a képet az Istennel való életre alkalmazza, és úgy értelmezi, hogy azt mondjuk Istenünknek: „Tegyél velem, amit akarsz. Én már előre egy bátor igent mondok rá.” Biankó felhatalmazást tenni, rendelkezésre állni, igent mondani Isten szent akaratára, mindez nem újdonság a lelki életben. Mióta az emberek kapcsolatban állnak Istennel, azóta nagyjaik mindig ezekre a magasságokra küzdötték fel magukat. Ismerjük imáikat, melyekben készségüket Isten szent akaratának ajándékozták.

Flüei Szent Miklós mondta:

*„Én Uram, én Istenem, vedd el tőlem mindenem,
ami gátol Feléd.*

*Én Uram, én Istenem, add meg nekem mindenem,
ami segít Feléd.*

*Én Uram, én Istenem, fogadd el az életem, hadd
legyen egészen a Tiéd.”*

Ez a feltétele annak, hogy a ránk vonatkozó isteni szeretettervet mélyebben megértsük és felfedezzük. Miért? Mert mi tulajdonképpen Isten számára vagyunk teremtve. Isten alkotott meg minket úgy, hogy magunkat szabadon ajándékozzuk Neki. Ha mi Őfelé fordulunk, akkor az nem megy úgy „csak egy picikét”. Isten nem egy a sokszínű kínálatból, amiből mi önállóan válogathatunk, ma ezt, holnap azt: egy új autó, egy baráti kapcsolat a jó társaságban, egy kicsi a Jóistenből, aztán egy lebilincselő olvasmány.

Isten nem úgy kínálja fel magát az embereknek, mint a sok érték egyikét. Ő egyetlen és minden akar lenni számunkra. Ha tehát azt mondjuk: „Istenem, Te vagy a mindenem, tegyél velem, amit akarsz”, akkor nemcsak emberi természetünket engedjük szóhoz jutni, hanem Istent is. Ő teljesen a maga képére teremtett bennünket, szeretne minket egészen a maga számára.

De ezt nem lehet egy szuszra egyszer s mindenkorra elintézni. Az időben élünk. Minden nap egy újabb kihívást hoz. Ezért a keresztény ember élete egy harc. A démonoknak különböző módszereik vannak, amivel az embereket befolyásolják. Ma az ör-

dögtől való megszállottság elég ritka. Jézus korában nyilván gyakoribb volt. Az evangéliumban gyakran olvashatunk arról, hogy az Úr ördögöt űzött.

Ma inkább az fordul elő, hogy démoni erők egy embert, esetleg egy nép vezetőjét pusztító, embergyűlölő tettekre ösztönözik és segítik hozzá. De a démonok működését másként is megéljük: Fáradttá tesznek. Semmi kedvünk sincsen már. Egyszerűen abba akarjuk hagyni. És miért ne élénk tovább úgy, mint eddig? Professzionálisan jól dolgozó démonok tesznek fáradttá. És megváltoztatják az istenihez való hozzáállásunkat – nem teljesen, természetesen nem. Csak annyira, hogy az isteni egyszerűen már nem olyan fontos többé. Tehát egy harcról van szó. Arról van szó, hogy mindig újra kell kezdeni.

Minden nap újból kezdjük a harcot. A Szűzanya kezébe helyezzük magunkat. Ő kapta Istentől azt a feladatot, hogy minket mindig mélyebben vezessen és vonjon be Jézus Krisztus szeretetébe. De azt a küldetést is kapta, hogy mint az egyház édesanyja, vezessen minket a szent egyházunkért folyó harcban, valamint egy új, jobb világért folyó harcban. Ez azt jelenti, hogy a Szűzanya próbál állandóan megnyerni minket, hogy szeressünk, hogy embertársainkhoz jósággal forduljunk, hogy mindennapi életünket a szerető Istennel való összetartozás jegyében alakítsuk. Ő mindig igyekszik minket megnyerni, hogy szenvedéseinket feláldozzuk, hogy a szenvedő Krisztus a szívünkben éljen. A Szűzanya állandóan próbál minket apostolként bevetni, próbál rávenni, hogy ne

magunk körül keringjünk, hanem Isten országának ügyét sajátunknak érezzük.

Ha van a Szűzanyával kapcsolatunk, akkor természetesen szokásunknak megfelelően fordulhatunk hozzá kérésünkkel: „Segíts nekem itt és ott.” De akkor ő hamarosan igénybe fog venni minket és azt fogja mondani: „Szükségem van Rád. Szükségem van az imádra, az áldozatodra, a hűséges kötelességteljesítésedre, az önzetlen szolgálatodra a családotban.” A Szűzanya szeretné, ha az eszközei lennénk. És mi eszközként a rendelkezésére állunk.

Egy olyan lelki helyzetben, ami hitünkben fáradtá próbál tenni, négy lépést tehetünk. Az első lépés: Teret engedünk Isten utáni vágyunknak. Azt mondjuk Neki: „Engedd, hogy újra és újra megtaláljalak.” Második lépés: Azt mondjuk Istenünknek: „Tégy velem, amit akarsz.” Ugyanezt mondjuk Anyánknak és Királynőnknek. A harmadik lépés: Mindig újból elkezdjük a harcot. Negyedik lépés: Eszközként a Szűzanya kezébe adjuk magunkat.

Esti ima

Drága Szűzanya! Ez volt ám egy nap! Mindig újból elkezdtem. Néha a lehetetlen is lehetségessé vált. Oda tudtam fordulni valakihez, akit ki nem állhatok. A legjobbat tudtam kihozni a munkámból. Még egy kis időt is tudtam szánni az én Istenemre. Ma mellettem voltál. Szeretném elmondani, hogy hálás vagyok Neked. A környezetemből hiányzik Isten közelsége.

De Te a közelemben voltál. És a Te közeledben már ez a világ sem volt többé fárasztó vagy gonosz, hanem egy kihívás volt. Még egyszer elkezdtem. Újra és újra. Néha kemény volt. Legyőztem önmagamat. És ezt Neked ajándékozom.

Most megpihenek egy kicsit Nálad. Együtt az Úr-hoz megyünk. Ő a szívemben lakik. Együtt megyünk Őhöz, és én Beléd kapaszkodom. Szeretném Őt olyan nagyon szeretni, amennyire Te szereted. Szeretnék Hozzá olyan készséges lenni, mint annak idején Te Názáretben. Szeretnék én is olyan erős lenni, mint Te. Tudom, hogy hordozol engem. Gondoskodsz róla, hogy az Úr iránti szeretetem mindig növekedjen. A bennem lakó Krisztussal együtt megyünk a mi menygyei Atyánkhoz.

Így végződik egy nap Nálad, szent Isten. A kezdet, az állandó újrakezdés most nagy nyugalomra vált. A nap végén megpihenek Nálad, szent Atyám.

Drága Szűzanya, Kentenich atyától megtanultam, hogy mindig újra tudok kezdeni és megéri teljes erőből minden napot újrakezdeni. Add, hogy Kentenich atya iskolájában sok ember találjon bátorságot egy új kezdethez.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

2. HÉT

Krisztus újra születik bennem, és én viszem Őt a világba

Reggeli ima

Uram, Jézus Krisztus, itt állunk az ezredfordulón. A pápa arra számít, hogy valami történni fog. Elsősorban arra számít, hogy véghezviszel valamit. Én is számolok Veled. Születésed Betlehemben egészen csendes volt, egészen elrejtett. Ez alkalommal is bizonyára így lesz. Nem szomorúan mondom, hanem csendes örömmel. Hihetem, hogy újra fogsz születni bennem, és én viszlek Téged a világba. A kettő összefügg egymással.

Ma emberekkel fogok érintkezni, és nekik érezniük kell, hogy Te bennem élsz. Tehát hozzájuk fordulok és bennem Te is hozzájuk fordulsz. Mivel Te hordozol majd engem, ezért jóságos leszek. Ha valaki az idegeimre megy, akkor szeretnék Rád gondolni és higgadt maradni. Ha valakinek szüksége van rám, akkor még egyszer mozgásba lendülök, még ha fáradt is vagyok. Oda akarok fordulni a házas társamhoz és a gyermekeimhez, és nekik egy kis örömet akarok szerezni. Meglátom bennük a jót, és ezt meg is mondom nekik. Ezt a napot Veled járom. Újra kell születned bennem, és akkor én elviszlek a világba.

Természetesen tudom, hogy Te a keresztség óta bennem élsz. Tudom, hogy a szentáldozás mindig újból összeköt Veled. És ha lehetőségem van szentmisén résztvenni, akkor az egy ünnep: Te énbennem! De nagyon szeretném, ha a bennem való jelenléted formálná is az életemet. Szeretnék szeretni tanulni Általad és Veled, Te nagylelkű, türelmes és erős.

Drága Szűzanya! Tudom, hogy örülsz ennek az imának és elkísérsz engem. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

A nagy esemény elrejtve történt. Annak idején, amikor Jézus megszületett, a Római Birodalom hatalma teljében volt, de Jézus születéséről senki se vett tudomást. Ő valahol a nagy birodalom peremén született. Éppen csak a helybeli Heródes király lett mérges, amikor a napkeleti bölcsek hírt vittek neki egy újszülött királyról. A sok gyerek halála szörnyűséges tett volt, de nem volt különösebben feltűnő. Heródes egyébként is kegyetlen uralkodó volt. A nagy Római Birodalomban az események haladtak a maguk medrében anélkül, hogy a világ királyának és megváltójának születéséről tudomást vettek volna. Itt bukkanunk rá egy különös törvényre. Ott, ahol az élőről, az életről van szó, ott a kezdet mindig egészen kicsi, elrejtett, szinte jelentéktelen.

Ez érvényes a természetben és a lelki felismerések terén is. A nagy a kicsiben készül elő. Sok-sok éven át megfigyelték a kutatók, hogy gombák lepik el azokat a baktériumtelepeket, amiket azért tenyésztettek ki, hogy a gyógyszerek hatékonyságát vizsgálják. A kutatók mérgelődtek a gombák miatt, hiszen új kultúrákat kellett oltaniuk a kutatómunkához. Tehát a gombákkal fertőzött kultúrákat kidobták, és újakat készítettek. Míg nem egyikük egyszer csak arra gondolt: Talán éppen a bennünket bosszantó gombák lesznek azok, amit keresünk. Egy olyan szer, ami a baktériumokat megsemmisíti. Éppen ebben az apró gondolatban, ebben a szempillantásban kezdődött a tudomány egy új forradalma: feltalálták a penicillint. Ez a kis rejtett pillanat, amikor a gondolat született, ez hozta a fordulatot. Van valami titokzatos az élet körül.

Ez érvényes arra is, hogy hogyan tud fennmaradni az emberi élet, hogyan tudja az élet a környezetével szemben megállni a helyét.

A vikingeknek annak idején egy virágzó települése volt Grönlandon. A X. században ez a kalandkedvelő normann nép felfedezte és benépesítette Grönlandot. Aztán jött a hideg. Egyfajta átmeneti jégkorszak vonult végig a Föld teljes északi féltekén. Ez Európában is érzékelhető volt. A vikingek számára ez az esemény a halált jelentette. És csak egyre hidegebb lett. Az emberek megbetegedtek és egyre nehezebbé vált a földből az ételmelet kicsikarni, amire feltétlenül szükségük lett volna. Végül egyszerűen elpusztultak.

Ugyanebben az időben – és ezt fontos észrevenni – az eszkimók nyugodtan és békésen éltek a hónap és a jégnek ebben a hideg világában. Miért sikerült az eszkimóknak a túlélés? Nekik más életszükségleteik voltak. Nem volt szükségük friss zöldségre. A vitaminokat az elejtett halakból és egyéb állatokból nyerték. A saját életmódjukkal tudtak a jég hátán élni, ezért maradtak életben.

Ha lenne olyan keresztény embertípus, aki a jég hátán is meg tudna élni! Vagy konkrétan, akinek nem lenne szüksége keresztény világra, mint a középkor emberének. Hanem az Istentől való távolság jegében is megélne, élni tudna! Ugye, ez egy lelkesítő gondolat?! És éppen erről van szó. Az elrejtettségben egy új életforrás keletkezik, egy új kezdet. Krisztus Urunk újra születik bennünk. Olyan erősen él bennünk, hogy Ővele életben tudunk maradni és mindig újra tudunk kezdeni.

Kentenich atya a Szűzanyához fordul:

Szentélyed számunkra *Betlehem*,
napfelkeltéje miatt tetszik Istennek.

Ott szülted szűzen az Urat, ki Téged
anyának és mátkának kért fel,
csodálatos termékenységben
az igazság Napját hoztad el.

Kegyesen fölépítetted Schönstattot³,
hogy korunk láthassa az örök világosságot,
onnan akarsz végigvonulni a sötét világon
mint Istentől küldött Krisztus-hordozó.

3 Értelemszerűen itt a Schönstatt szót az egyház szóval, vagy a saját közösségünk nevével pótolhatjuk.

Ujjongva süllyeszd újólag az Urat a lelkembe,
hogy hasonló legyek hozzá, mint Te, teljesen,
Krisztus-hordozó a kor számára hadd legyek,
hogy felragyogjon legfényesebb napfényben.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

Egy új típusú keresztényről van tehát szó. Egy olyan keresztényről, aki továbbad. Az élethez hozzátartozik, hogy élő kapcsolatban áll a környezetével. Nemcsak a magasabb rendű élőlények, nemcsak az állatok vesznek fel táplálékot és a levegőből oxigént, míg más anyagokat pedig kiválasztanak, hanem minden élőlény cserekapcsolatban áll a környezetével.

Egy keresztény számára az a döntő kérdés: Tud-e valamit a környezetének adni? Van-e abban a helyzetben, hogy formálja a környezetét? Röviden szólva: A jövő kereszténye vagy apostol, vagy már nem keresztény többé.

Kentenich atya így mondja: „Engedd, hogy Krisztus-hordozó legyek a korunk számára.” Mit jelent Krisztust hordozni a mi korunk számára? Azt jelenti, hogy ha az Úr bennem lakik, akkor megmutatom az embereknek a bennem lévő jóságot. Így mondja nekünk az apostol: „Jóságos emberségeket ismerje meg mindenki. Az Úr közel van!” (Fil 4,5)

Ez a tett nemcsak annak a másik embernek fontos, aki Krisztus szeretetét általunk érezheti meg. Ez nekünk magunknak is fontos. Ha odafordulunk valakihez és neki a jóságunkat megmutatjuk, akkor egy erő árad ki belőlünk, ami éppen abban a pillanatban keletkezik bennünk, amikor jóságot ajándékozunk.

Vagy másként fogalmazva: Ha egy másik emberrel számítóan állunk szembe, amikor azt kérdezzük magunktól: Hogyan viselkedett velem? Miért tette azt, amit tett? Ha magunkban vagy hangosan mindig újra elkezdjük felsorolni a hibáit, akkor elveszítjük az erőnket. A jósághoz hozzátartozik egy bizonyos nagylelkűség. Aki ajándékoz, az nem érdeklődik azonnal a megajándékozott érdemei után. Nem számít arra, hogy visszakap valamit, különben az egész kicsinyes dolog lenne. A nagylelkűség tágítja a szívet, és először és elsősorban annak tesz jót, aki nagylelkű és nagylelkűen viselkedik. Természetesen ez kihat a környezetre is, ez egészen biztos.

Aztán egy különösen szép lelki változás megy végbe. Ha Krisztus él bennünk, és ha mi jóságosan fordulunk másokhoz, akkor egyszer csak hirtelen Krisztus szemével kezdjük látni az embereket. Persze, Ő bennünk él. És akkor nagynak látjuk a többieket. Vagyis akkor látunk egy embert nagynak, ha szeretjük.

Ezért egy olyan helyzetben, ahol szenvedek valakitől, ott hosszan és erősen, esetleg éveken át kell küzdenem azért, hogy a másikat nagynak lássam. Ez akkor sikerülhet, ha jóságosan fordulok felé. Ha a

másikat nagynak látom, akkor örömöm telik benne és ezt meg is mondom neki. A szív ilyen spontán rezdüléseit újra és újra megfigyelhetjük a mi Urunknál. Amikor először találkozik Natánaellel, akkor teljesen spontán ezt mondja: „Itt jön egy igaz izraelita, egy férfi, minden hamisság nélkül” (Jn 1,47). Egyszerűen örül a másíknak, és ezt meg is mondja neki. Vagy felfedezi, hogy a gazdag ifjú mennyire igyekvő és a törvényeket mind hűen megtartja. Jézus ránézett és megkedvelte, és azt mondta neki: „Gyere, tarts velem!” (Vö. Mk 10,21)

A nagylelkűség türelemmé válik. Azaz, ha egy másik embernek nagylelkűen megengedjük a hibáit, akkor azokat sikerül egyre hosszabb időre figyelmen kívül hagynunk. Persze ehhez még a bennünk élő Úr különleges ereje is szükséges. Első nekifutásra talán könnyen sikerült a korai szerelem idején házastársunknak egy gyengesége felett nagyvonalúan szemet hunyni. De ha ugyanaz a hiba újra és újra megismétlődik, akkor válik az egész igazán nehézé. Krisztust hordozni a mi korunk számára azt jelenti, hogy Krisztust hordozzuk magunkban, Ő megváltoztat minket, és szeretetünknek tartósságot kölcsönöz.

Mivel úgy élünk és szeretünk, mint Krisztus, ezért idővel hasonlóná válunk hozzá. Ami a szent keresztség által kegyelemből valóság lett, hogy tagjai lettünk Testének, ez lesz egyre inkább az életérzésünk. Hogy már nem mi élünk, hanem Krisztus él bennünk, ahogy Szent Pál mondja. Az Úrral élünk. Ebben a Szűzanyával való belső összetartozásunk

nagy szerepet játszik. Ha szeretjük a Szűzanyát, akkor nem tudunk sokáig elidőzni az ő szívében anélkül, hogy az Úrhoz való mély szeretetét fel ne fedeznénk. Egyszerűen magával ragad bennünket. Ezért mondja Kentenich atya: „Ujjongva süllyeszd újólág az Urat a lelkembe, hogy hasonló legyek hozzá, mint Te, teljesen.” És ahogy az utolsó sor mondja, a Szűzanya felébreszti bennünk a vágyat, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljunk, hozzá hasonlóan tudjunk szeretni, és Őt bevigyük a korunkba.

Tehát ez egy új kezdet. Egy új kezdet „Grönland jegén”. Egy új életmód képessé tette az eszkimókat, hogy életben maradjanak Grönland jegén. Nem volt szükségük szántóföldre, hogy gabonát vessenek, nem volt szükségük kertre, elegendő volt nekik a jég és azok az állatok, amelyek ott éltek. És ugyanígy a Szűzanyával és az Úrral való összetartozásban egy új életmódot kapunk ajándékba, ami képessé tesz minket arra, hogy a körülöttünk lévő világot Krisztussal ajándékozzuk meg. Állandó kisugárzása van annak, aki el tudja mondani magáról: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él énbennem” (Gal 2,20).

Esti ima

Uram, ma magamban hordoztalak és elvittelek az embereknek. Emberekkel találkoztam. Odafordultam hozzájuk és jóságos voltam.

Néha persze egyszerűen elfeledkeztem Rólad, és olyan hajtság volt, hogy nem volt még arra se időm, hogy gondoljak Rád. De itt-ott azért sikerült.

Most szeretném pótolni azt, amit elmulasztottam. Felidézek néhány embert, akikkel találkoztam. Mind-egyiknél tartok egy pillanat szünetet és azt mondom: „Elvihettem ma Neked Krisztust.” Mondhatom ezt, mert Te, Uram, bennem laktál. És ha nekem nem sikerült valakihez jóságosan odafordulni, Neked sikerült. Elvihettelek az emberekhez.

Uram, most kivételesen nem akarok arra gondolni, hogy szeretetlen voltam. Természetesen volt rá példa. Türelmetlen és ingerült voltam, és amikor mások az idegeimre mentek, akkor igazán barátság-talan gondolataim támadtak. De ez ma este, most az egyszer nem fontos.

Más a fontos: Te bennem voltál, én találkoztam másokkal és elvittelek Téged hozzájuk. Mert megérintettem őket, mert beszéltem velük, ezért Te, Uram, rájuk néztél, szeretetteljesen rájuk tekintettél, és amit én nem tudtam jól csinálni, azt Te pótolta. Engedd, hogy holnap is Krisztus-hordozó lehessek. Engedd, hogy elvigyelek az embereknek.

Drága Szűzanya, Rád bízom magamat. Add, hogy Krisztus iránti szeretetem tovább növekedjen. Köszönöm, hogy Kentenich atyát nekünk ajándékoztad, aki újra közel hozta hozzánk a nagy titkot, hogy Krisztust hordozzuk magunkban. Engedd, hogy sok ember megismerje segítségét, és az ő iskolájában Krisztus-hordozóvá váljon korunk számára. Szeretném a bol-

doggá avatását is kérni, hogy az egész egyház megismerje az ő útját.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

3. HÉT

Egy új kapcsolat

Reggeli ima

Mi Atyánk! Igen, Te vagy a mi Atyánk, Te vagy a mi közös Atyánk. Amikor azt mondom: „mi”, akkor nem az egész egyházat és a világot értem alatta, hanem azokat az embereket, akikkel együtt úton vagyok. A férjemre gondolok, a feleségemre és a gyermekeimre. És azt mondom: Te vagy a mi Atyánk. A munkatársaimra gondolok, és azt mondom: Te vagy a mi Atyánk. A plébánosunkra gondolok és azokra, akik vasárnap velem együtt ott vannak a misén, és azokra is, akik nincsenek ott. És azt mondom: Te vagy a mi Atyánk.

Te vagy a mi Atyánk, mert mi Krisztusban a Te gyermekeid vagyunk. Úgy képezem, hogy Te a többieket is látod, nem csak engem. A Te gondolataidban mi összetartozunk. Ezért ennek a napnak a reggelén egy határozott igent mondok rájuk, különösen... (Itt olyan személyeket nevezünk meg, akiket szeretünk, vagy valamilyen módon közel állnak hozzánk.)

Tehát ma a kapcsolatokra helyezem a hangsúlyt. Szeretném újra megtanulni, mit jelent másokkal úton lenni. Tudom, hogy ez fontos. Társaságban „Grönland” melegebb lesz. A közösségben Krisztus különlegesen szívesen van jelen. Engedd, hogy ma egy kicsit jobban megértsem és gyakoroljam is ezt az újfajta kapcsolatot.

Drága Szűzanya, újra Neked szentelem magam. Rád bízom magamat. Mivel már tudom, mennyire szereted, ha teljesen Neked és az Úrnak ajándékozom magamat, ezért most szeretném ezt tenni. Így ma hármásban vagyunk és a Szentlélekben együtt az Atyához megyünk. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan megvalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Néhány diák van együtt egy kollégiumi szobában. Nyílik az ajtó, egyikük barátnője viharzik be és azt panaszolja: „Egész nap emberek között voltam és egyetleneggel sem beszéltem.”

Magányosak lehetünk emberek között is. Ilyesmi nemcsak egy egyetemi nagyüzem forgatagában fordul elő. Ez lehetséges egy családban is. Előfordul, hogy a házastársak sokáig nem beszélgetnek egymással, nem beszélnek komolyan egymással, nem beszélgetnek egymással egymásról. Vagy csak technikai részleteket beszélnek meg, jelentéktelen dolgokat, mint ahogy az ember egy jegypénztár ablakánál beszél. Magányosak lehetünk emberek között is. Van egyfajta szabadon választott egyedüllét, az emberi közösség atomizálódása, szétbomlása, elemeire hasadása.

Ez akkor úgy néz ki, hogy az egész család egyetértően a tv előtt ül, és aki egy szót szólna, azt azonnal hallgatásra intik, hiszen mindenki magányos, szívesen van egyedül a képernyőjével. És vannak

emberek, akik minden elképzelhető játékkal ütik el az idejüket és nincsen senkijük, csak saját maguk. Ezért nem meglepő, hogy ahol a másik emberrel való megfelelő bánásmódra lenne szükség, ott a mi társadalmunkban nagy hiányosságok mutatkoznak. Nincs minden rendben, pl. a házasságokkal sem.

Azzal, ami Schönstattban elkezdődött, Isten mintegy ellensúlyozni akar. A Szűzanyának nemcsak a szíve áll a rendelkezésünkre. Egyszer már ki kell mondanunk, hogy a Szűzanya egy nagyon szimpatikus asszony. Nemcsak érezteti velünk, hogy szeret, hanem azt szeretné, ha mi is tennünk valamit másokért. Ezért mondja szakadatlanul: „Ajándékozz nekem imádságot és áldozatot, alkotást és megtérést, tettet és szeretetet. Ajándékozd nekem mindezt testvéreid javára!”

A Szűzanya Krisztus titokzatos testének nagy valóságát tartja szem előtt, amiről Szent Pál azt mondja: „Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24). Így hív a Szűzanya is minket, hogy áldozatot hozzunk egymásért. Azt mondja: „Nemcsak magadért élsz, hanem Krisztusban másokért is. Képes vagy rá, hogy tegyél is valamit másokért.” Így ajándékoz nekünk a Szűzanya egy új kezdetet, annak a lehetőségét, hogy rátaláljunk egy mélyebb kapcsolatra.

Kentenich atya így imádkozik:

Szentélyed a mi *Názáretünk*,
ahol Krisztus, a Nap melegen világít.

Alakítja tiszta, világos fényével
a szent családtörténelmet,
halk, erős hétköznapi szentséget éleszt
boldog családi egységben.

Názáretben otthontalan korokban,
Isten üdvöt akar készíteni a családoknak,
és kegyesen hétköznapi szentséget adni,
ahol emberek magukat Schönstattnak szentelik.

Add, Anya, hogy Krisztus fényesebben világítson bennünk,
szent közösségben hogy egyesüljünk,
minden áldozatra mindig készek legyünk,
ahogy azt szent küldetésünk parancsolja nekünk.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

Egész egyszerűen: a szeretet fájdalmat okozhat.
Ez már csak így van, hiszen olykor-olykor elgondol-
kozunk, hogy miért is tesszük egymásnak olyan ne-
hézzé az életet?

Egyikünk koránkelő-koránfekvő, a másik későn
kel és későn is fekszik le. Különböző tulajdonsága-
ink vannak, különbözik az ízlésünk és különböznek a
szokásaink is. Nincs sok értelme, hogy az egész csa-
lád áldozatosan spenótot egyen, ha senki se szereti
a spenótot, de mindenki azt gondolja, hogy a spenót
a többiek kedvence. Meg kell beszélni, hogy ki mit

eszik szívesen és mit nem. De ha mindent meg is tettünk azért, hogy a spenóttal és a többi szeretem-nemszeretem dologgal kapcsolatban megegyezzünk, az együttélés még csak ez után kezdődik.

Kentenich atya azt mondja: „Szent közösségben hogy egyesüljünk, minden áldozatra mindig készek legyünk.” Tehát egyértelműen azt feltételezi, hogy a közösség áldozatba kerül. Semmiből nem lesz semmi, ez már csak így van. Az ember eltöltheti az életét azzal, hogy mindenféle okokat keres a közösség kudarcaira. Ez végül némi tisztánlátáshoz vezet, de amint a következő probléma felmerül, akkor újból lehet magyarázatokat keresni.

A keresztény magatartás ennél többet foglal magába. Kentenich atya ezt hétköznapi életszentségnek nevezi. Ez azt jelenti, hogy az egészen mindennapi élet keretei között úgy élünk, mint a szentek. Vértanúvá pedig éppen a társunk által leszünk. A fejfájás vértanúi, a saját rosszkedvünk vértanúi, a kialvatlanság vértanúi vagy a rengeteg munka vértanúi. A saját érzékenységünk vagy a rossz közérzetünk miatt leszünk vértanúvá. És most hagyjuk mindezt egyszerűen szeretetté válni. Azt mondjuk: „Édes Istenem, ezt odaajándékozom Neked. Szűzanyám, ezt odaajándékozom Neked. Újra és újra Neked ajándékozom nagylelkű szeretetemet azok iránt, akikkel dolgom van.”

Ez egy más típusú keresztény, bizonyos értelemben egy harcrakészebb keresztény. Egy olyan keresztény, aki kész felvenni a harcot a saját kényeskedésével. Ez egy más keresztény, olyan, aki szeret.

Egy olyan keresztény, akinek mások java fontosabb, mint a sajátja. Ha egyszer elfogadjuk, hogy a mások iránti áldozatkészségnek ez az első nagy lépése nekünk is sikerülhet, vagyis ha frusztrációs toleranciánk elért egy megfelelő szintet, akkor örömünk telik másokban, azokban is, akik az idegeinkre mennek. Kentenich atya gyakran idézett egy mondást: „Te, életszentségem eszköze, légy áldott mindörökre!”⁴ Az életművészet és az életbölcesség egy szeletét vázoltuk fel, amit absztrakt módon úgy is nevezhetnénk, hogy állapotunk „drámátlanítása” és mások állapotának tematizálása. Ha a fájdalmat, ami engem ér, elfogadom és odaajándékozom, akkor nem tartom többé magamat annyira fontosnak. Nagyon sok ember szabályosan szenved attól, hogy az állandó önmaga körül való forgásban a saját lelki drámáját írja, mint egy színjátékot. És ha a kéznél levő szerepek nem megfelelőek, akkor kitalálnak még néhányat: Mások megnyilvánulásait eltúlozzák úgy, hogy a drámába illőek legyenek. Ártatlan észrevételeket, tréfás megjegyzéseket a személyes ellenszenv jeleiként fognak fel. A drámának drámainak kell lennie. Ennek az ellentéte a higgadt ember, aki nem tematizálja annyira az énjét, de aki megtalálja a kapcsolatot a másik emberrel, és a vele szemben álló emberben felfedezi az értéket. Egy kapcsolat keletkezik. Száz esetből egyszer fordul csak elő, hogy egy házastársi kapcsolat fájdalmas lelki megterhelés nélkül is működik. Általában meg kell tanulnunk

4 „Du Mittel meiner Heiligkeit, sei hoch gelobt in Ewigkeit!”

együtt élni azzal a fájdalommal, amit egy másik ember okoz nekünk. És meg kell próbálnunk őt egyre jobban szívből szeretni akkor is, ha fájdalmat okoz. Akkor közösség születik, szent közösség, melyet egy isteni erő hordoz.

Valójában ez a minket hordozó Krisztus ereje. Ő az Úr, aki azt mondta magáról: „A rókáknak van vackuk, az ég madarainak fészük, de az Emberfiának nincs hova lehajtania a fejét” (Mt 8,20). Ő az Úr, aki Júdás árulását anélkül szenvedte el, hogy megvonta volna tőle a szeretetét, aki szenvedett apostolainak gyengesége miatt, és aki az írástudók és a farizeusok szüntelen ellene irányuló agressziójába ütközött, mégse tagadta meg tőlük jóindulatát és szimpátiáját.

Meglehet, hogy Jézus – emberként – a szeretetnek ezt az elpusztíthatatlan módját a családjában is tanulta. Nagyon valószínű, hogy a szent családban a távollévőkről nem beszéltek lekicsinylően, és hogy a kicsi názáreti faluban nem volt senki, akit a Szűzanya és Szent József a jóindulatából kizárt volna.

Egy igazi közösség mindig azáltal mutatkozik meg, hogy senkit se zár ki a szeretetéből. Negatívan fogalmazva: egy olyan keresztény közösség, amelyben a távollévőkről elutasítóan beszélnek – legyen ennek a legjámborabb oka –, nem méltó a keresztény közösség névre. Ellenkező esetben megéljük, hogy ha senkit se zárunk ki szimpátiánkából, jóindulatunkból, nagylelkűségünkől, akkor az mennyire közel tud hozni bennünket egymáshoz. Különös, de igaz, hogy két ember, akik csak egymást szeretik és má-

sokat nem, azok egymást sem szeretik igazán. Vagy megfordítva: két olyan embernek a szeretete bensőleg mindig élő, akik sok embert közösen szeretnek és szeretetüket, jóindulatukat minden irányba ontják.

Esti ima

Uram, Jézus Krisztus, drága Szűzanya!

Ha Rátok nézek, látom, hogy mennyire szeretitek egymást. Én is szeretnék Veletek lenni! Szeretném látni, hogyan néztek egymásra! Szeretnék elidőzni és egész lassan a közeletékbe menni! És szeretném megélni, hogyan néztek majd rám, miután egymásra néztek! Szeretnék közben én is ott lenni, jelen lenni, és akkor hármásban lennénk! Szeretném, ha egyszerűen szeretnétek!

Ez sokat jelentene nekem. Ezért már bizonyos nehéz áldozatokra is kész lennék. Ezért még azt is eltűrném, ha a becsületembe gázolnának, ha mások felfedeznék a hibáimat, vagy ha testi fájdalmak gyötörnének. Veletek lenni biztosan nagyon szép lenne!

Így hát szívesen ajánlom fel, hogy áldozatot hozok. És kérem a kegyelmet, hogy a Ti szereteteteket megtapasztalhassam. Ebből a megtapasztalásból kiindulva szeretnék odafordulni másokhoz. Szeretnék feltétel nélkül fordulni hozzájuk. Anélkül, hogy afelől érdeklődnék, hogyan is viszonyulnak hozzám. Szeretném éreztetni velük, hogy szeretem őket. Egyszerűen, őszintén, minden különösebb ürügy nélkül. Szeret-

ném megélni, hogy a körülöttem lévő embereknek jelentek valamit.

Természetesen bűnösnek érzem magamat és emlékszem, hogy ma önző voltam, hogy gondolataimban magam körül keringtem, és kényelmes voltam, vagy inkább ingerült és túl érzékeny. Sajnálom. De ezzel még nincs vége. Most még hazajövök veletek a Mennyei Atyához. Hiszek abban, hogy Ő újra elfogad. Holnap a szeretet egy új napja jön. Holnap még egyszer újra kezdem a szeretetet!

Drága Szűzanya! Kentenich atya iskolájában megtanulhattam, hogy a nagylelkűség boldoggá tesz, ha áldozatkészséggel párosul. Engedd, hogy Kentenich atya iskolájában sok ember megtanulja a szeretetet.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára! Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

4. HÉT

A Lélek, avagy néha egyszerűen túl nagyok az elvárások

Reggeli ima

Uram, Jézus Krisztus! Újból elkezdem. Milyen sokszor újrakezdtem már, és mégse lett könnyebb. Ma különösen azokra gondolok, akikkel dolgom van. Néha egyszerűen nehéz.

Milyen sokszor újrakezdtem és megpróbáltam jószágos lenni, nemcsak a viselkedésemben. Kifelé, a külsőségeket betartani már sikerül, néhány kivételtől eltekintve. De gyakran rágódom egy gondolaton. Bosszankodom másokon, vagyis inkább csak egyvalaki miatt. És akkor gondolatban minden hibáját a szemére vetem, vagy próbálom magamat igazolni. Bizonyos esetekben már régóta így megy ez. Ezért egy kicsit elfáradtam.

És most Hozzád fordulok, Uram. Felfedezem, hogy erő áramlik Belőled, a szeretet ereje. Édesanyád előttem áll és azt mondja: „Segítek neked.” És egész nyugodtan és komolyan azt mondja: „A szeretet fájhat.”

Uram, Jézus Krisztus, még egyszer elkezdem. És szilárdan hiszem, hogy ha ott is szeretek, ahol nehezemre esik, akkor bennem vagy és hordozol engem.

Ezen a héten szívemben azokkal az emberekkel keresek közösséget, akiket nehezemre esik szeretni. Azt mondtad: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Uram, én elhiszem ezt Neked. Ha odafordulok valakihez a Te nevedben, akkor közöttünk vagy. Uram, adjál nekem a Te erődből, abból az erőből, ami a kereszten segített, hogy azt mondjad: „Atyám, bocsáss meg nekik!” (Lk 23,34) Adj nekem a Te lelkedből. Hordozz engem, Uram! Ezen a héten egy olyan feladatba fogok bele, ami meghaladja az erőmet. Hordozzál engem Lelked által, Uram. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Szeretni nehéz. Néha magával ragad bennünket a szeretet, mint egy levelet a szél. Olyankor egyszerűen rábízzuk magunkat szívünk indítására, ami a másik felé vonz minket. Olyankor nem esik nehezünkre jót gondolni és jót mondani. De ez nem tart örökké. Felbukkannak olyan emberek, akik zavarnak bennünket. Zavar a stílusuk, vagy az, amit csinálnak. És akkor a szeretet hirtelen eltűnik. Már nem repülünk a széllel, mint egy falevél, hanem a földre esünk, mint egy darab kő.

Sőt az is előfordulhat, hogy az az ember okoz csalódást, akit mindennél jobban szerettünk. Magunkon is csodálkozunk: A szeretet nincs sehol. Ha ilyenkor

a szerettünkre gondolunk, sok hiba jut eszünkbe. Hibák, amiket már korábban is észrevettünk benne, de akkor nem zavartak. Most azonban zavarnak és betöltik a tudatunkat.

Nem segít az se sokat, ha valaki elmagyarázza, hogy valójában mi is történt. Vonzalmunk korábban inkább egy ösztönös szeretet volt, ami természetesen mindig egy bizonyos önzéssel keveredett. Pontosabban fogalmazva: Tulajdonképpen nem a másik személyt kerestük, hanem azt a kellemes érzést, amit a közelében éreztünk. Lehet, hogy mindez igaz, de az adott pillanatban nem segít bennünket előrelépni. Elakadtunk. Hogyan léphetünk most innen tovább?

Megállapíthatjuk tehát, hogy kapcsolatainkat, és nem csak úgy általában, hanem egészen konkrét személyekhez fűződő kapcsolatainkat szeretetünk kifáradása és csalódások kísérik. És most veszélyben vagyunk. Miben is rejlik a veszély? A veszély egy belső kapitulációban, visszavonulásban, a harc feladásában rejlik. A veszély abban rejlik, hogy elvárásainkat egyszerűen lecsökkentjük és azt mondjuk, hogy itt bizony nincs mit tenni. Aztán elfásulunk és ettől fogva közönyösen élünk a másik mellett. Tesszük, amit tenni kell, és valahogy persze csináljuk tovább.

Semmi kétség, néha a Lélek mondja nekünk azt, hogy: „Túl sokat vártál el. Teljesen beleadtad magadat ebbe a kapcsolatba, és alapjában még egy éretlen gyerek vagy. Elvárod, hogy a szereteted ugyanolyan viszonzást nyerjen. De ennek nem kell így lennie. Te csak tedd a magadét. Így formálódik a szeretet.”

Vagyis konkrétan fogalmazva: A szeretet egy formája lehet, ha felhagyunk a felebarátunktól való túlzó elvárásokkal. Ha érettebbek leszünk, akkor világossá válhat, hogy nem szabad a másiktól túl sokat követelnünk. Úgy kell őt elfogadni, ahogy van. „Álmaink hercegét” – ez sok feleség feladata – közönséges emberré kell visszaváltoztatni. Tudom, hogy ilyen vagy valójában és ilyennek is fogadlak el, így szeretlek.

Valószínű, hogy a „lehetségeshez való visszavonulást” a Szentlélek ösztönzi bennünk. De ez a „lehetségeshez való visszavonulás” lehet a rezignációnak egy finom formája is. A különbség egészen apró, de lényeges. Onnan ismerhetjük fel, hogy rezignáció esetén egy leheletnyi keserűség van bennünk, ha a másikra gondolunk. Ha ez a keserűség felbukkan és észrevesszük, hogy gondolatban szemrehányást teszünk a másiknak, akkor a harc feladásának csapdájába estünk.

Egy ilyen helyzetben – amikor csalódásokat élünk át – az a bennünket fenyegető legnagyobb veszély, hogy nem számolunk többé Istennel. Túlzónak érezzük a velünk szemben való elvárásokat. Imádkozunk, de a konkrét esetben nem számítunk már Isten segítségére.

Kentenich atya iskolájába megyünk. Van-e számunkra új kezdet? Van-e kivezető út abból a csendes keserűségből, amit a csalódás okozott? Van-e visszaút ebből a visszavonulásból, ami kezd elválasztani az emberektől?

Kentenich atya így imádkozik:

Szentélyed kisugározza korunkba
Tábor Napjának fényét és dicsőségét.

Ahol Krisztus, a Nap, előragyog világosan,
mint egykor Tábor hegyén, diadalmasan,
ott jó lenni, mint a paradicsomban,
mert a Szentlélek letelepedett oda.

Tábor Napjának ragyogása vesz körül egészen,
mint a Szentlélek jeles edénye;
így működsz Te Schönstattban mint közvetítő,
odavezetsz minket a Szentlélekhez kegyesen.

Tedd, hogy Krisztus Lelke minket áthasson,
a szeretet beszédes nyelvét add nekünk gazdagon,
hogy Krisztus nagyszerűsége általunk ragyogjon,
Hozzád, az igazság tükréhez hasonlón.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

Tehát a Szűzanyához fordulunk. Egész egyszerűen mondjuk el neki kéréseinket: „Tedd, hogy Krisztus Lelke minket áthasson, a szeretet beszédes nyelvét add nekünk gazdagon, hogy Krisztus nagyszerűsége általunk ragyogjon, Hozzád, az igazság tükréhez hasonlón.” Ez a kis versszak elkísérhet bennünket ezen a héten. Nem okoz sok fáradságot kívülről megtanulni.

Tehát számolunk Krisztus Lelkével. És a Szűz-anyához fordulunk: „Add nekünk ezt a Lelket. Add nekünk ezt a Lelket, hogy egészen átjárjon bennünket és általa szeretni tudjunk.” Ez tényleg lehetséges, és akkor a szívünkben egy különös folyamat megy végbe. A természetes nehézségek megmaradnak. Marad az ellenszenv és marad a csalódás. És mégis mindent jóindulat ragyog be, ami egészen bentről jön, ami nem tőlünk származik, hanem Krisztus Lelkétől, aki bennünk él. Ilyesmi tényleg megtörténhet. De ezt nem lehet csinálni. Ezt csak kérni lehet.

Egy új évezredbe lépünk, melynek kezdetén egy szentév áll. A Szentatya hivatalba lépése óta mindig arra hívta fel az egyház figyelmét, hogy a 2000-es esztendő szentév lesz. A szentév egy olyan évet jelent, amikor Isten cselekszik. Egy olyan évet jelent, amelyben Istentől tényleg származik valami, amit észlelni lehet, amit érezni lehet, amit a hit fényében fel lehet ismerni, tehát valami olyan, amire mi a saját erőnkől nem lennénk képesek.

A kegyelemmel gondoljuk: A hatalmas Isten felénk fordul. Lehajol hozzánk. Ránk néz és mosolyog. Mosolyog a megfeszített emberi fáradozásunkon, ahogy mindent jól akarunk csinálni. Természetesen igyekeznünk kell mindent jól csinálni, de nem kell túlértékelni azt, amit teszünk. Van még egy másik tényező is az életünkben. És éppen ezt szeretné Istenünk megértetni velünk. Ez a másik tényező: Ő maga. Ő valóban hatalmas. Képes mindenre. Tehát nagyon fontos, hogy higgyünk abban: Isten képes a mi bel-

sőnket megváltoztatni, lelkével átjárni, beragyogni. „Tedd, hogy Krisztus Lelke minket áthasson!”

Továbbá: Hisszük, hogy Isten akarja ezt. Ami a Táborhegyen a tanítványokkal történt, egy különleges megtapasztalás volt. A nyelv itt csődöt mond. Nem tudjuk, mit jelenthet az, hogy Jézus ruhája olyan fehér lett, hogy a földön senki se képes így ruhát kifehéríteni. De a tanítványok reakciója megbízhatóan számol be nekünk. Péter azt mondja: „Olyan jó itt lenni! Hadd verjünk három sátrat!” (Mk 9,5) Később az evangélista mentegeti őt a „balga beszéd” miatt és azt mondja: „azt se tudta, mit mondjon” (Mk 9,6). Egyrészt van benne valami érthetetlen, másrészt mégis észleljük: Az apostolok a Táborhegyen egyszerűen jól érezték magukat. Jól érezték magukat a Szentlélek fényében.

Keresztényként valami hasonló megtapasztalásra számíthatunk, persze annak rendje és módja szerint ránk szabva. Számíthatunk rá, hogy nekünk is lesz egy táborhegyi élményünk, hogy a Szentlélek, Jézus Krisztus Lelke hozzánk is eljön mint egy ajándék, akit az Atya küldött. És a Szentlélek olyan atmoszférát teremt bennünk, amiben azt szeretnénk mondani: Jó itt lenni!

Vagyis számítunk a Lélek ajándékára, vagy pontosabban a Szűzanya jár közben értünk, hogy a Mennyei Atya Jézus Krisztus Lelkét ajándékozza nekünk, akinek segítségével szeretni tudunk a szeretetünket akadályozó nehézségek ellenére is. Emellett természetesen maradhat még bennünk csalódás. És

mégis van bennünk egy isteni erő és egy isteni öröm, ha a másikhoz oda tudunk fordulni.

Hogyan volt mindez a Szűzanyánál, csak halványan sejthetjük meg. Több millió ember fordul ma is hozzá, akik számára – láthatóan – van hely a szívében. Tehát Krisztus szeretete sugárzik a Szűzanya szívéből. Ő részese lehet annak, ahogy Krisztus, a világ Megváltója az övéit szereti. Mi arra vágyódhatunk, hogy ez az egész kicsiben velünk is megtörténjen, hogy Krisztus dicsősége belőlünk is sugározzon, és más embereket megérintsen.

Esti ima

Számítok Rád, Istenem. Szemem előtt arcokat látok, fáradt arcokat, keserű arcokat, csalódott arcokat. Számítok Rád, Istenem. Számítok arra, hogy elküldöd nekem a Lelket, Krisztus Lelkét a Szűzanya közbenjárására. Számítok arra, hogy ez a Lélek engem majd szeretni tanít, és az ő szeretetének sugárzó pontjává tesz. Számítok arra, hogy általam Krisztus dicsősége sugározhat és megérinthet másokat.

Természetesen amíg csak magam vagyok, nekem ez reménytelenül nagy feladat. De Te képes vagy rá. Te adtad mellém a Szűzanyát. A Szűzanya csodálatos asszony. Csodálatos, mert Te ilyennek alkottad őt. Ő velem van, és én azt mondom neki: szeretem őt, amire ő mosolyog és azt válaszolja: „Ne hagyjuk ennyiben, most szeressük együtt őket!”, akkor még egyszer megpróbálom. És megnézem ezeket az arcokat, a ke-

serű, csalódott, kedvetlen arcokat, a fáradt arcokat. Még egyszer rájuk nézek és szeretem őket.

Van persze bűn is. Bűnös vagyok. Emlékszem, valakit kikerültem, mert kellemetlen volt számomra. Egyszerűen közömbös voltam a várakozó, kérő arcokkal szemben. Egy szó elég lett volna, de túl lusta voltam. Én is szomorú voltam, vagy éppen magamat sajnáltam. („Az emberek rosszak. Mindenki magára gondol, rám se gondol rajtam kívül senki.”)

Istenem, Hozzád hozom ezt a szánalmasságot. De nem vagyok keserű miatta, hanem üres edény vagyok Előtted. Tölts meg irgalmaddal. Gyermeked vagyok, fogadj el újra, hatalmas Istenem. Tegyéel engem Krisztus Lelkétől mélyen áthatottá, hogy tovább tudjak szeretni. Holnap is lesz nap, a szeretet egy napja.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

5. HÉT

Szeretnék tudni imádkozni, jól imádkozni

Reggeli ima

Atyám, mi képesek vagyunk beszélni Veled. Szeretnék ma beszélni Veled. Kapcsolatba tudunk kerülni Veled, és szeretnék ma kapcsolatba lépni Veled. Képesek vagyunk a hit fényében észrevenni Téged, és szeretnék ma újra és újra felfedezni. Közösségben lehetünk Veled, vagyis egyszerűen együtt élhetünk Veled. Atyám, szeretnék ma Veled lenni, Veled élni, egyszerűen szeretném ezt a mai napot Veled járni.

Mindig lesz egy kis szünet munka közben, és akkor vissza akarok térni Hozzád, hogy egy kis levegőt vegyek. Olyan is fog majd történni, ami zavarni fog. Akkor majd egy pillanatra, egy egészen rövid pillanatra szeretnék Hozzád jönni, Nálad megpihenni, egy kis levegőt venni, és aztán belefogok abba, amit a pillanat tőlem vár.

De hát ki vagyok én, hogy beszélhetek Veled, a végtelen Istennel? Gyermekek vagyok, mert Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus bennem lakik. Általa vagy jelen bennem. Én tehát megtalálhatlak a saját szívemben, és Hozzád jöhetek. De ez csak akkor lehetséges, ha hordozol engem. Ezért kérek: Legyél ma velem és engedd, hogy felfedezzelek a mindennapi

élet jeleiben. Engedd, hogy újra és újra megpihenhessek Nálad egy lélegzetvételnyi szünetre. Amen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Napjaink egyik nagy teológusa azt mondta egyszer: „A jövő kereszténye vagy misztikus lesz, vagy nem lesz már keresztény.” Mi is az, hogy misztikus? Egy olyan ember, akivel Isten megéreztetni közelségét. Egy olyan ember, aki imádkozik, mivel a Szentlélek imádkozik benne. Tehát praktikusán egy olyan ember, akiben a Szentlélek Isten felé való vonzódást ébreszt, ami által a szíve vágyódik, hogy újra és újra láthassa Istent, megszólíthassa Őt és megpihenhesen Nála.

Más szavakkal: Az Istennel való szoros összetartozás utáni vágyról van itt szó. Ennek persze egy és más az útjában áll. Mi, modern emberek, nagyon elfoglaltak vagyunk. Van egy nagy programunk. Ez a program akkor is foglalkoztat bennünket, ha nem is vagyunk elfoglaltak. Tervezünk, aggódunk: Mi van a gyerekekkel? Mi mindent kell ma elintéznem? Hogyan tudnám legjobban megcsinálni a munkámat?

Kevés ember tud egyszerűen nyugton maradni, ha már nincs mit csinálni. Mert akkor a tv-vel vagy bármi más szórakozással gondoskodnak maguknak látszattevékenységekről. Tehát egyáltalán nem olyan egyszerű imádkozni vagy Isten Lelkét imádkozni hagyni, mivel elfoglaltak vagyunk.

Azonkívül a korábbi generációkhoz képest nekünk jobban megvan az az érzésünk, hogy minden rajtunk múlik. És tényleg rajtunk múlik. Aki nem képezi tovább magát, nem jut előbbre a munkájában. Aki nem fordul tudatosan a házastársa felé, annak a kapcsolata már gyengül. Aki nem szán időt a gyerekeire, az nem csodálkozhat azon, ha később a gyerekek irányíthatatlanokká válnak stb. Rajtunk múlik.

Kötelességszerűen imádkozni – mivel a lelki tükörben így áll – a legtöbbször számára nem érdekes. Mi az imádság értéke?

Biztos, hogy a közhangulatnak nincs semmi kifogása az imádság ellen. Mindenkinek meg lehet a maga hobbija. Másrészt azonban minden hobbinak valami hasznot kell hoznia. A testmozgás hasznos. A meditáció megnöveli a koncentrációképességet, vagyis hasznos. De mi haszna van annak, ha valaki egyszerűen Istent szereti – újra és újra – egész napon át, vagy egyszerre akár fél óra hosszat is?

Néha mégis vannak olyan helyzetek, pillanatok, amikor komoly gond van valamivel. Ilyenkor talán szeretnénk tudni imádkozni. Amikor például elveszítjük az állásunkat, akkor jó volna, ha olyan mély kapcsolatunk lenne Istennel, hogy a lelkünk nyugodt tudna maradni. Vagy ha heves vitánk volt valakivel, akit szeretünk, olyankor jó lenne egy nagyobb szeretetet ismerni: Istent, aki olyan közel van hozzánk, hogy a másik ember minden fájdalmunk ellenére se tudna kiborítani minket. Emiatt már érdemes lenne tudni imádkozni.

Érdemes annyit fáradozni néhány fontos pillanattért? Sikerülhet az életben egy újrakezdés Istennel? Adna nekünk a tartós imádság egy olyan Istenélményt, ami után hinnénk, hogy Ő szeret minket? Biztosítana ez nekünk új életminőséget? Elképzelhető, hogy ez a minőség az idővel még javulna, a kapcsolat pedig még erősebb és mélyebb lenne?

Kentenich atya iskolájába megyünk:

Magasan áll és sugárzik a Nap,
Betániában összeszedjük magunkat.

Mohón fogadtad, ittad magadba,
ami az Úr szívéből és szájából jött,
és a belső látás mesterévé lettél
Istennek teljes bensőséggel kiszolgáltatottan.

Szentélyedben így akarsz Te létrehívni
imádkozók hadát a világ kies vidékein,
minket a szeretet legmagasabb csúcsaira vezetni,
hogy a harcban hűségesen a Te oldaladon álljunk.

Add, hogy az imádkozás lelkületét egyre jobban megtanuljam,
emeld lelkem az ég csillagaihoz állandóan,
hadd nézzem mindig Krisztust, a Napot,
minden élethelyzetben reá támaszkodjam.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

„Add, hogy az imádkozás lelkületét egyre jobban megtanuljam.” Kentenich atya tehát abból indul ki, hogy itt valami tanulnivaló van. Abból indul ki, hogy az imádság lelke növekedni tud bennünk. Erről kell beszélnünk most.

Hogyan történhet az, hogy az imádság lelke növekszik bennünk? Ahogy azt Kentenich atya tanította nekünk: Elsősorban állandó kontaktust keresünk a Jóistennel egész nap. Ő írja egy imádságban, ami ugyancsak a koncentrációs táborban keletkezett: „Látunk minden történés mögött: ott állsz atyáian, csendben, izzó szeretettel átölelünk, áldozatos lelkülettel boldogan Hozzád megyünk.”

Tehát a hit fényéről van most szó, ami segít nekünk abban, hogy az események mögött felfedezzük Istent. Találkozunk valakivel, és e mögött Isten van. Most keressük a párbeszédet Ővele, talán arról az emberről beszélgetünk, akivel éppen találoztunk. De szeretetteljesen próbálunk beszélni. Kifejezzük Istennek szeretetünket. Egy ilyen helyzet rendszerint kér tőlünk valamit, és mi beleegyezőnk ebbe: „Igen, Atyám, Te ezt nyugodtan kérheted tőlem”, mondjuk. (Néha egy mély lélegzetvételt követően és néha csak sokkal később, mert egyáltalán nem olyan egyszerű belefogni abba, amit Isten kér tőlünk.)

Ezek gyakran egészen apró események: Éppen nem érezzük jól magunkat, nagyon fáradtak vagyunk. A gyerekek lármáznak. A házastársam barátságatlanul reagált. Ez vagy az egyszerűen nem sike-

rült, vagy valami igazán jól sikerült. Ezek gyakran egészen apró dolgok, amik mögött felfedezhetjük a nagy Istent. Mit tegyünk tehát? Látjuk Istent az esemény mögött. Mindent, ami történik, Isten gondoskodó szeretete vesz körül. Természetesen nem értjük Őt mindig. Ez nem is csoda: Ő nagyobb nálunk. Amikor apró figyelmességek vagy sötét érthetlenségek formájában jelentkezik Isten a mi életünkben vagy mások életében, akkor Ő mindig a Végtelen, a Szent, a Mindenható, akit nem feltétlenül értünk, de akit szerethetünk.

Szóval felfedezzük Őt így és azt mondjuk Neki: „Nem értelek, de szeretlek.” Természetesen néha megértjük, és akkor könnyebb. De Isten iránti szeretetünk, ami konkrét helyzetekből vagy a tv képeiből nő ki, végül mindig a mi odaadásunkat követeli: „Te vagy az én Istenem, tegyél velem, amit akarsz.” Vagy nézzük az életünk apróságait: ha felfedezem Istent egy ember mögött, akinek szüksége van rám, akkor egyszerűen szeretettel fordulok ehhez az emberhez akkor is, ha egy kis áldozatba kerül.

Létezik az imádság lelkében való növekedés. Ennek a növekedésnek a feltétele a következő egyszerű életfolyamat: Istent felfedezzük, szeretettel beszélünk Vele és áldozatot ajándékozunk Neki. A szeretet fájhat.

Kentenich atya a betániai jelenetnél fejti ki ezeket a gondolatokat. Jézus megérkezik Mária és Márta házába. (Az itt szóban forgó Mária természetesen nem a Szűzanya, de Kentenich atya az ő magatartását,

amiről ezután szólunk, a Szűzanyára alkalmazza.) Márta teljesen azzal van elfoglalva, hogy az Urat, a vendéget jól ellássa. Mária odaül Hozzá, teljesen átadja magát, mindent befogad, minden szót, minden arczezdülést, minden mosolyt. Kentenich atya azt mondja erről, hogy Mária „mohón” befogad mindent, ami az Úr szívéből és szájából érkezik. Márta, a dolgos, a szolgálatkész, elégedetlen kissé emiatt. Az Úr megvédi Máriát, aki egészen átadja magát annak, hogy Őrá figyeljen. Ebben a jelenetben Kentenich atya az imádkozó ember képét látja. Vagyis egy olyan emberét, aki teljesen Istenre van beállítódva, aki belül fel van készülve arra, ami Istentől jön. Ez az az ember, aki mindig számít arra, hogy Istentől jöhet valami.

Imádságunk növekedésének egyik kulcsa, hogy a Jóistent mindenre képesnek tartjuk: „Hadd nézzem mindig Krisztust, a Napot, minden élethelyzetben reá támaszkodjam.” Ez sok vallásos, igazán jámbor ember számára komoly probléma. Ha olyan élethelyzetek következnek be, amik a megszokottól eltérnek, amik rendkívüliek, akkor ők gyorsan krízisbe kerülnek.

Tehát: Éppenséggel lehetséges, hogy a szülők vallásosak, rendszeresen szentségekhez járulnak, talán otthon is imádkoznak közösen rendszeresen és hét-köznap is elmennek misére. De ha a gyerekeik rossz útra térnek, akkor ez nagyon megterheli a hitüket. Emiatt senkit se kell lebecsülni. De megmutatkozik: Itt Isten avatkozott bele az életünkbe. Vagyis konkrétan: Ha a gyerekeim nem járnak többé templomba

és „rossz úton” járnak, akkor e mögött végül is Isten áll, aki az önzésemről akar megszabadítani, aki arra akar ösztönözni, hogy teljesen megbízzak Benne. És a csoda néha sokáig várat magára. Egy ilyen megterhelő helyzet néha évekig, évtizedekig is eltarthat.

Vannak emberek, akik szenvednek az egyháztól, olyannyira, hogy az már fáj. És úgy tűnik, hogy Isten nem hallgatja meg az imáikat. Ilyen az, amikor Isten vagy a Szentlélek nevel valakit. Az nem megy kesztyűs kézzel.

Viszonylag egyszerű megérteni: A nagy Isten újból és újból olyan utakat keres, ahol bizalmunkat és odaadásunkat a végsőkig megpróbálja. Hozzánk, akik most ezt a kilencedet imádkozzuk, így szól a kérdés: Mi az a nevelési eszköz, amit a Jóisten nálam alkalmaz? Hogyan éri el nálam Isten, hogyan segít hozzá engem a belső önzetlenséghez, és ezáltal a szív valódi tisztaságához? Hol érzem a saját tehetetlenségemet? Mi az a helyzet, az a szituáció, az a szenvedély, amivel nem boldogulok? Engedjük Isten világoosságát ebbe a helyzetbe belevilágítani és ebben a fényben Istenünk azt mondja: „Nem ezt vagy azt akarom, Téged akarlak. Te fontosabb vagy nekem, mint ez vagy az, és azért veszek el Tőled ezt meg azt, hogy Téged megnyerjelek.”

„Hadd nézzem mindig Krisztust, a Napot, minden élethelyzetben reá támaszkodjam.” Vagyis Istenemet keresem, és szakadatlanul keresem Őt. Felfedezem Őt életem sötétségei és szárazságai mögött is. Nagy Szent Terézről mondják, hogy 17 évig tartott lelki

szárazságának ideje, amikor nem érezte Isten közelségét. De akkor aztán Istent végérvényesen megtalálta úgy, hogy ez a megélt közelség soha többé nem tűnt el. Ebben a játékban nincsenek szabályok, csak ez az egy: „Vágyakozom Utánad, Istenem. Segíts, hogy jobban szeresselek.” Az egyetlen aggodalom, amit megengedhetünk magunknak, az az, hogy eléggé szeretünk-e, hogy hűek vagyunk-e Isten iránti szeretetünkben.

Esti ima

Ez egy Veled töltött nap volt, Istenem. Ezt mondom függetlenül attól, hogy éreztelek-e vagy sem. Most hazajövök. Egy napon keresztül kerestelek és meg is találtalak. És mivel gyakran felületes vagyok, ezért újból kereslek. Kereslek egy ember mögött, akivel találkozom. Azt mondtad nekem: „Szükségem van Rád az ő számára.” És ha megfutamodtam, akkor most mondom Neked annyira, amennyire éppen képes vagyok rá: „Rendelkezésére akarok állni ennek az embernek.” Másodszor: keresek valami munkát, egy olyan munkát, amit szívesen csináltam, vagy valami olyat, ami kellemetlen volt. Észreveszlek mögötte, és hallom, ahogy azt mondod nekem: „Szükségem van Rád ehhez a munkához.” Elfogadom ezt a Te kezedből, és holnap talán jobban csinálom. És ért valami csalódás – ez a harmadik. Csalódtam magamban vagy valaki másban, vagy az időjárásban, vagy éppen akármiben. Emlékszem, ott voltál e mögött. És

azt mondom: „Rendben van, elfogadom ezt a Te kezedből. Így válok az Úrhoz hasonlóvá.” És végül a negyedik: Történt valami, ami egyszerűen szép volt, ami örömet okozott, és ezt a Te figyelmességednek tekintem. Nálam voltál ma, és én szeretnék imádkozni tanulni. A szentekhez hasonlóan szeretnék egyszerűen vágyakozni Utánad. Szeretnék jobban szeretni! Szeretném újra és újra elfogadni a Te akaratodat. Most hazajövök Hozzád, Istenem, és megpihenek Nálad.

Drága Szűzanya, Kentenich atya arra biztatott, hogy az imádság lelkét egyre jobban és jobban megtanuljam. Kérem az ő boldoggá avatását, hogy ezáltal még sok ember járhasson az ő iskolájába.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

6. HÉT

Igen, Atyám, itt szüksége van rám valakinek

Reggeli ima

Uram, Jézus Krisztus! Nem volt könnyű Neked. Elhoztad a földre az Atya szeretetét. Szeretted a körülötted levő embereket. De csak kevesen fogadtak el. És itt kezdődött a nagyságod, Uram. Egyszerűen tovább szerettél. A visszautasítás légkörében egyszerűen továbbra is jóindulatot tanúsítottál az emberek iránt.

Találkozni fogok ma emberekkel. Fogok találkozni olyan emberekkel, akiket nem nagyon kedvelek, és mégis szeretném őket szeretni, mint Te. Szeretném érezni magamban a Te erődet. Szeretném érezni, ahogyan bennem működsz és ahogyan általam jóindulatodat ajándékozod másoknak.

Drága Szűzanya, Neked is odaajándékozom a szeretetemet. Nemcsak az irántad való szeretetemet, hanem a többi ember iránti szeretetemet is szeretném Neked ajándékozni. És ilyenek egyre többen lesznek. Biztosan örülsz, ha látod, hogy mennyire örülök Neked.

A hatalmas Istent nem szüntél meg szeretni még abban a pillanatban sem, amikor fiad a kereszten függött. Szeretnék megtanulni úgy szeretni, ahogyan Te szerettél. Ezért ma Neked ajándékozom mindazt,

amit a szeretet tőlem kér, a munka iránti szeretet, az emberek iránti szeretet és Isten iránti szeretet. Azt szeretném mondani Neked: „Testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.” (Kol 1,24) És arra szeretnék kérni, hogy gyere hozzám és lakjál nálam. Legyél közel hozzám a jóindulatoddal, legyél a közelemben hatásoddal, működéseddel, legyél a közelemben biztos kezdeddel, amivel határozottan nevelsz, és Krisztushoz egyre inkább hasonlónak teszel. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Vannak változások, amelyek alig észrevehetően mennek végbe. Alig érezzük meg, ha a hőmérséklet egy kicsit csökken. Egy nap alatt alig érzünk valami változást, de hosszabb idő alatt egy éghajlatváltozás már érzékelhető. Alig érezzük meg, ha egy új főnök jön, aki az előzőtől eltérően bizonyos melegséget és jószágot sugároz. Vannak változások, amelyek alig észrevehetően mennek végbe. Jelen kultúránkban ilyen változásban élünk. Az emberek egyre többet keringenek önmaguk körül. Fontos témává válik az Én.

Természetesen az emberi Én mindig is téma volt. Aki beteg volt, elment az orvoshoz és azt mondta: „Fáj a fejem.” Aki úgy érezte, hogy hideg van, azt mondta: „Fázom.” És ha valaki ajándékot kapott, akkor azt mondta: „Örülök”. Az ember egy olyan te-

remtmény, aki azt tudja mondani: „Én”. Így terem-
tette Isten.

De mégis az éghajlat eltolódott. Korábban nem olyan volt, mint ma: Ma az emberek többhónapos kurzusokon vehetnek részt, ahol csak magukkal foglalkoznak. Ma az egyén problémáit nagy gonddal „feldolgozzák”. Ma az embereket foglalkoztatják saját kisgyerekkori tapasztalataik. És mi is észleljük a hatást, amit ezek az élmények a személyiségünkre gyakorolnak. Valamely tapasztalatra vonatkozóan nekünk az a kérdés fontos: „Mit tesz ez velem?” Egészen lassan, majdnem észrevétlenül változik a klíma. Vannak emberek, akik sok éven, évtizeden keresztül keresik önmagukat. Ez mindenképpen bölcs és érthető: Az ember mindig is nagy titok marad. De a hangsúly eltolódik. Túl komolyan vesszük magunkat. A másokkal való kapcsolatunkban aztán tehetetlenek vagyunk: A többiek a gonoszok életünk „filmjében”. A többiek a hibásak, hogy nekem ez vagy az nem sikerült...

Aki tartósan önmagával van elfoglalva, az meg fogja állapítani, hogy álmái megghiúsultak. Ennek a kudarcnak a többiek az okai. A szakmai karrier elmaradt, ez vagy az nem sikerült, és ennek mások az okai.

Ha egy ember, aki ilyen módon önmaga körül kering, és hajlamos arra, hogy a sikertelenségekért másokat tegyen felelőssé, ha egy ilyen ember megházasodik, akkor annak a házasságnak a fejlődése jól elképzelhető. Kezdetben biztosan mindkét fél felfedez a saját Énje számára valami gazdagságot a má-

sikban. Később megkopik ez a hatás. Változásra van szükségünk és ezt keressük, és most lenne szükség egy bizonyos készségre, a szeretet készségére, ami időközben meggyengült.

Az embernek nincs korlátlanul sok lelki energiája. Aki szüntelenül önmagával van elfoglalva, annak nem marad ereje szeretni.

Létezik itt is egy újrakezdés? Van egy döntő esemény. Ez a kulcsesemény ott található, ahol a másikhoz való odafordulás nekem fájdalmat okoz. Ott azt mondani, hogy: „Az irántad való szeretet megerőltető, de én ennek ellenére szeretlek”, ez az újrakezdés kulcsa.

Így volt ez a Golgotán is. Az Úr odaadta az életét: Atyám, odaajándékozom magamat Neked az emberekért. Fogadd el őket újból. És a Szűzanya, aki a kereszt alatt állt, az Atyának ajándékozta fiát. Ez nehéz egy nő számára, szenvedni látni a gyermeket, akit ő hordozott. A Szűzanya az Atyának ajándékozta a gyermekét az emberekért.

Átlépett egy határt, a saját énjének határát. Átlépte ezt a határt a Jóisten iránti odaadás által és azáltal, hogy kész volt valami értékeset ajándékozni Neki. Ezt „áldozatnak” is nevezhetjük.

Kentenich atyánál ezt olvassuk:

Áldott útját járja a Nap csendesen,
a Lélek a *Golgotára* hív föl bennünket.

Ott látom anyai szívedet nagy lemondásban,
és ahogy minden anyai jogot kiirt bátran,
odaajándékozod magad egyszülött Fiaddal
a világ üdvéért a mennyei Apának.

Olyan lelkeket akarsz nevelni a szentélyben,
akik mindenkor papi módon viselkednek,
diakónusként a kereszt alatt állnak,
a Megváltóval keresztutakat járnak.

Áldozatos életemmel hadd pótoljam ki,
ahogy illik, örök érvényű törvények szerint,
és ahogy az inszkripciónak⁵ tetszik,
ami Krisztus szenvedése teljéből hiányzik.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

Schönstattban a Szűzanya mintegy lerögzítette a szeretet és áldozat életpéldáját. A schönstatti kegyhely úgy jött létre, hogy Kentenich atya és fiatal munkatársai a Szűzanyának ajándékozták mindennapi áldozataikat, és azt kérték tőle: „Szállj le közénk és tedd ezt a kis kápolnát kegyhellyé.” Ezek a fiatal emberek tehát a Szűzanyához mentek a Szentélybe és neki ajándékozták áldozataikat, melyeket a mindennapi élet megkívánt: a tanulmány, a többiekkel való együttélés, a házirend... Azt mondták: „Szűzanya, Neked ajándékozom ezt. De telepedjél le közénk, működjél ebben a Szentélyben, és az idejövő embereknek add meg az otthonosság kegyelmét, vagyis

5 Egy szív beleírása egy másikba = a kölcsönös, mély szeretet szimbolikus kifejezése

azt a megtapasztalást, hogy a Jóistennél otthon lehetnek. Ajándékozd nekik azt a tapasztalatot, hogy Krisztus, az Úr, a szívükben lakik, hogy Ő belülről képes átformálni őket és ezt szeretné is megtenni, ez a lelki átalakulás kegyelme. És add, hogy megérezzék, hogy a Szentlélek eltölti őket úgy, ahogyan az apostolokat pünkösdkor eltöltötte: ez az apostoli küldetés kegyelme.”

Mi is meg vagyunk hívva, hogy ezt tegyük. Sok ezer ember megtette már ezt. Egy képet helyeztek el az otthonukban a Schönstatti Szűzanyáról ezzel a kéréssel: „Szűzanya, gyere el hozzám, lakjál nálam! Legyél velem és nevelj engem! Ajándékozd nekem azt a kegyelmet, hogy a Mennyei Atyánál otthonra találjak. Ajándékozd nekem a kegyelmet, hogy Krisztusban mindig újra Istenre irányítsam az életem. Ajándékozd nekem a kegyelmet, hogy Istennek, az Atyának a szeretetét a Szentlélekben továbbadhassam mindenkinek, akivel találkozom. Gyere hozzám! Lakjál nálam.” Mi is meg vagyunk hívva, hogy ezt tegyük. Keresünk egy képet a Schönstatti Szűzanyáról, amit elhelyezhetjük a szobánkban vagy a házunkban, és ezáltal „házaszentélyt” állíthatunk fel a Schönstatti Szűzanyának. Megtehetjük ezt az itt található szavakkal, de saját szavainkkal is. Fontosabb, hogy áldozatainkat a Szűzanyának ajándékozzuk, ezért a következőkben is még ezen kell egy kicsit elgondolkoznunk.

Mit is ajándékozhatunk mi a Szűzanyának? Az első áldozat, amit az ő kezei által a Jóistennek fel-

ajánlhatunk, egy szívből jövő igen saját magunkra. A második igen a többi emberre, a harmadik igen a munkánkra, a negyedik igen pedig a szenvedéseinkre.

Egy szívből jövő igen saját magunkra. Amilyen furcsán hangzik, annyira igaz: Minél többet foglalkoznak az emberek saját magukkal, annál elégedetlenebbek lesznek magukkal. Nem csoda, hiszen az ember nem végtelen. De a vágyai a végtelenbe mutatnak. Ez amiatt van, mert Istenhez hasonlóak vagyunk. Isten úgy alkotott meg bennünket, hogy majd a teljes örökkévalóságon át örülni tudjunk Neki. Ezt a határt tehát nem érzük el olyan gyorsan. Ha megnézzük magunkat, akkor szüntelenül találhatunk olyan területet, ahol azt mondhatjuk: „Jó lenne, ha egy kicsit okosabb lennék! Jó lenne, ha egy kicsit gazdagabb lennék! Szép volna, ha egy kicsit jobb lennék! Jó lenne, ha egy kicsit többet tudnék!” Ha megnézzük magunkat, akkor látjuk a határainkat. Az első áldozat, amit a Szűzanyának ajándékozhatunk: Igent mondani önmagunkra. Elfogadom magamat olyannak, amilyen vagyok. A határain, amiket észreveszek, fájdalmat okoznak. De abban a pillanatban, amikor elfogadom magamat, új fényben látom ezeket a felfedezéseket. Észreveszem, hogy a hatalmas Isten tulajdonképpen egész jó munkát végzett. Vagyis ha a Szűzanyának ajándékozom azt az áldozatot, hogy elfogadom magamat olyannak, amilyen vagyok, és nem rágódom magamon folyton, akkor felfedezhetem, hogy tulajdonképpen milyen jó is vagyok. Elfogadom magamat Isten kezéből. És ha megterhelőnek

találom a határait, gyengéimet, hibáimat, akkor a Szűzanyának ajándékozom ezt a fájdalmat. Így lassan képessé válok arra, hogy felfedezzem a saját gazdagságomat.

A második: Elfogadjuk a keresztet, amit a többi ember jelent számunkra. Az emberek iránti szeretetnek több fokozata létezik. Kezdetben csak azokat szeretjük, akik jók hozzánk és szimpatikusak nekünk. Ez az igazság. Később megtanuljuk ezt a határt kitolni. Vagyis ez azt jelenti, hogy egyre több embert érünk el. Sajátos érzés volt Kentenich atyával találkozni. Olyan emberek, akik különben nem értették meg egymást, úgy érezték, hogy ő megérti őket. Ott, ahol az egyik azt mondta a másiknak: „Én tényleg nem tudok mit kezdeni Veled!”, mindketten úgy élték meg, hogy Kentenich atya megérti és elfogadja őket. Nyilvánvalóan az ő „hatótávolsága” nagyobb volt. Szeretetünk hatótávolsága növekszik, ha készek vagyunk áldozatot hozni. Vagyis elfogadni azt a fájdalmat, amit egy találkozás okoz nekünk, ezt a Szűzanyának ajándékozni, és az illető emberhez még egyszer odafordulni. A fájdalom megmarad, de már csírájában le van győzve. Ezen a ponton egyszerűen Krisztushoz leszünk hasonlóak. Még egyszer rátekintünk arra az emberre, aki ezt a terhet jelenti számunkra, amit éppen most ajándékoztunk oda. És csodálkozunk, mert a másik személyisége világítani kezd, szimpatikus vonásokat fedezünk fel benne. Felfedezzük, hogy az, ami eddig zavart bennünket, talán nem is annyira rossz.

Hasonló érvényes a munkánkra is. Természetesen mindenkinek megvan a maga kedvenc foglalatossága, és ez jó. Vannak munkák, amik egyszerűen örömet okoznak, és vannak olyan munkák, amik az idegeinkre mennek. Az ilyet nem csináljuk annyira szívesen, halogatjuk vagy félretoljuk, ha lehetséges. Ha rendszeresen gyakoroljuk, hogy a Szűzanyának áldozatot ajándékozunk, akkor előfordulhat, hogy egyszerre csak elszántan hozzáfogunk egy olyan munkához, ami korábban nagyon zavaró vagy kellemetlen volt. Ennek persze nem kell mindig így történnie, néha van némi visszaesés, és akkor megint leállnak a dolgok. De nem sajnáljuk magunkat. Egy kellemetlen munkánál azt mondjuk: „Szűzanya, Neked ajándékozom ezt az enyéimért, azokért az emberekért, akiknek szükségük van rám.”

Ez érvényes persze a szenvedésre is. Egy keresztény ember életében a Golgota valamilyen módon mindig jelen van. A szenvedésnek sok arca van, és a mi életünkben válaszra talál: odaajándékozunk. Kantenich atya egyszer férfiak körében azt mondta: „Tanulj meg panasz nélkül szenvedni.” Persze létezik a másik oldal is. A panaszkodás is az emberhez tartozik. Maga Krisztus is panaszkodott szenvedése előtt az Olajfák hegyén. A kérdés az, hogy hol van helye a panasznak? Helyénvaló lehet egy megbeszélés során, tehát a házastársnál, a papnál vagy szükség esetén az orvosnál. Ezekről a konkrét viselkedési szabályoktól eltekintve a szenvedés megmarad. És minél inkább

sikerül a szenvedést odaajándékoznunk, annál inkább szeretetté válik az, ami fájdalmat okoz.

Esti ima

Uram, Jézus Krisztus, bennem élsz. Szeretném szíved rezdüléseit egyre jobban átvenni. Te a mennyei Atyának ajándékoztad magadat miértünk. És én testemben kiegészíthetem, ami a Te szenvedésedből hiányzik, ahogy Szent Pál mondja. Természetesen a Te szenvedésedből nem hiányzik semmi, de én is Velled tarthatok. Így bővül szenvedésednek és halálodnak a hatásköre, és az én szívem a Te szíveddel összekapcsolódik az Atyának való odaadásban.

Jöjj, Szentlélek! Ez az egész meghaladja az én erőmet. Az egész túl van azon, amit egy nagy elhatározással össze lehet hozni. Én nem vagyok képes rá, de csodálatosnak találom, hogy megérintesz engem, és hogy megvan bennem a szándék jobban szeretni, többet ajándékozni, magamat jobban elfogadni. Adjál nekem mindig új erőt, amivel az új kezdet sikerülhet!

Schönstatti Szűzanya, Te szeretnél nálam lakni. Berendeztem egy háziszentélyt. És Te most rám nézel, és szüntelenül hívsz, hogy ajándékozzak Neked valamit. Ez megerőltető lenne, ha nem tudnám, hogy e mögött anyai szereteted áll. Neked ajándékozok minden szenvedést, amit átéltem, minden áldozatot, amit meghozhattam. Neked ajándékozom mindezt testvéreimért és az egész világért, az egész egyházért,

azokért, akiknek szükségük van rám. Jó volt ezt a napot Kentenich atyával tölteni és mindig újra bátortást kapni tőle. Szeretnék kérni, mutasd be az egész egyháznak Kentenich atyát, mint a nagyobb szeretet vezetőjét és tanárát.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

7. HÉT

Köszönöm, Atyám, Érted vagyok

Reggeli ima

Istenem, Mennyei Atyám! Egyre gyakrabban merülök bele a Te világodba. Közel vagy hozzám akkor is, ha keresztet és szenvedést élek meg. Körülveszel engem. Fontos tudnom, hogy szólsz hozzám, hogy rám nézel, hogy érdekes vagyok Neked. Köszönöm, Atyám, Érted vagyok!

De azt is érzem, hogy jó lenne többször észrevenni Téged. Jó lenne mindenütt, ahol vagy, megtalálni Téged. Jó lenne, ha a Szentlélek velem lenne, aki az én megfáradt gondolkodásomat megvilágosítaná, hogy észre tudjalak venni. És jó lenne olykor megérezni a Lélek erejének egy-egy impulzusát. Ami az apostolokkal történt pünkösdkor, az velem is megtörténhetne, hogy erő és világosság legyen az életemben.

Ma arra kérlek: Küldd el nekem a Lelket, Jézus Krisztus Lelkét. Küldd el nekem, hogy ma egész nap szoros kapcsolatban lehessenek Veled.

Drága Szűzanya, Te az édesanyám vagy, nálam laksz a háziszentélyben. Kérlek, legyél velem! Kérlek, hogy háziszentélyem olyan legyen, mint a pünkösdi terem, mint a Cönákulum, ahol az apostolok Veled együtt kérték a Szentlelket. Kérjed ma nekem

a Szentlelket, hogy mindenben észrevegyem Istent, és legyen erőm átölelni Őt. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Vannak különböző fények, különböző megvilágítások. Ha késő este bemegyünk a szobánkba, akkor még sok mindent látunk. Tudjuk, hol vannak a dolgok, de kevesebbet látunk, mint fényes nappal. Ha egy sötét utcán megyünk végig, akkor is látunk még sok mindent. Ezen a Földön soha sincs igazán sötét. Mindig van egy kis fény, de nappal azért jobban látunk.

A sötétben kevésbé látunk, ezért nem csodálkozunk, ha véletlenül valami ostobaságot csinálunk. Nem csodálkozunk azon, ha egy tócsába lépünk, és azon sem, ha a sötétben hirtelen egy széknek ütközünk, ami aztán nagy zajjal felborul. Vagy talán állva marad, csak hangosan odébb toljuk és kissé megütjük magunkat. Soha nem tudjuk pontosan, hogy mi is történik a félhomályban.

Így van ez más téren is. Néha látjuk Isten fényét, látunk egy embert Isten szeretetének fényében. Ilyenkor nagyon örülünk neki és sok jót észreveszünk benne. Máskor a fény valamivel gyengébb, ilyenkor összeütközünk másokkal és mérgeledünk emiatt. Vannak különbségek.

Ha a mai kort nézzük, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy itt túlnyomóan sötétség van. Hiszen az

nem lehet, hogy hajtunk a dolgokért, bizonyos javakat felhalmozunk, vagyis néhány évtizeden keresztül ezt vagy azt birtokolunk, aztán meghalunk. Nem lehet, hogy csak ennyi az élet! Nemde olyan ez, mintha sötétben mennénk és olykor-olykor egy széknak ütköznénk? Egy utazás erre, aztán arra: ez mind szép, de valóban ezért élünk? Ez minden?

Él bennünk a vágy, hogy életünket új fényben lássuk. Isten fényében, aki azt mondja nekünk: „Értem vagy! Egy egész örökkévalóságon keresztül létezel számomra, és ez az örökkévalóság már elkezdődött.” Így a mindennapi életünk találkozássá válik. A kis dolgok, amiket átélünk, a Jóisten jeleivé válnak, ösztönzésekké egy állandó újrakezdésre az iránta való szeretetben.

És hogy az egészet jól megértsük, most Kentenich atya iskolájába megyünk:

A Nap, hogy aludni térjen, készülődik,
hív, hogy a *cönákulumba* nézzünk.

Ott imádkoztad ki az Egyháznak a Lelket,
ki azt a félmegoldásoktól megmentette,
Krisztus tanításába bevezette, és benne
az apostoli, vértanúi lelkületet élesztette.

Így akarsz szentélyünkben munkálkodni,
a hit szemét bennünk, gyengékben, erősíteni,
hogy az életet Isten szemével lássuk,
és mindig mennyei világosságban járjunk.

Engedd e fényben hívő módon látni,
ahogy az Apa szeretete ma velem akart járni.

A mérhetetlen adományért, melyet adott nekem,
a Deo gratias⁶ a küldetéshez való hűség legyen.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

Ez olyan, mint annak idején az ősegyházban. A korai egyház előtt három nagy kérdés állt: Megértette-e valóban a közösség azt, amit Krisztus tanított? Nem volt egyértelmű. Krisztus tanítása új és érthetetlen volt a kortársai számára. Ha körülnézünk az akkori kor szellemi világában, akkor nem is csodálkozunk ezen. Krisztus tanítása valóban egyedülálló volt a maga módján. A többi, egyébként vallásos eszmék is nagyon eltértek tőle. Forradalmi volt Krisztus tanítása, mert azt mondta, hogy Isten a mi Atyánk. Forradalmi volt Krisztus tanítása, mert azt mondta, hogy az Atya országa eljön közénk, és ez az ország Ővele már el is kezdődött. Forradalmi volt az Ő tanítása a holtak feltámadásáról és minden ember küldetéséről.

Másodszor, nem volt egyszerű ezeket a gondolatokat továbbadni. Megvetésre vagy elutasításra, vagy kemény ellenállásra lehetett számítani. Ezzel a kemény ellenállással hamar szembetalálta magát az egyház. Ez volt a harmadik. Ennek a kis keresztény közösségnek kezdettől fogva szüksége volt a vértá-

6 „Istennek legyen hála!”

núság lelkére. A Szentlélek, egy isteni fény, egy isteni tudás töltötte el az egyházat, és ezért képes volt arra, hogy Krisztus tanítását megértse, az Ő üzenetét továbbadja, és érte még a vértanúságot is vállalja. A Szentlélek leszállt a fiatal közösségre. Ez tehát egy fény volt. Ebben a fényben jobban megértették az Urat. Jelen volt egy erő. El tudták tűrni és viselni a vértanúságot. Isten ösztönözte őket az üzenet továbbadására.

Hasonlót élünk át ma is. A Lélek a Cönákulumban leszállt az apostolokra. Ő eljön hozzánk, ha mi a háziszentélyünkben kapcsolatban vagyunk a Szűzanyával. És akkor bizonyos dolgok könnyebbé válnak. Ha a Lélek megérint és betölt minket, akkor megértjük, amit Isten mond és mondani akar. Ennek a megértésnek rendszerint útjában áll az önzésünk: Az ember nem hallja meg szívesen azt, ami nem kedvére való. Valamivel élesebben fogalmazva: Ami nekem nem tetszik, azt egyszerűen nem veszem észre, nem hallom meg. Itt rejlik a nagy nehézség a Jóisten számára. Ha Ő arra hív minket, hogy szeressünk egy olyan embert, akit egyébként nem kedvelünk, akkor mi védekezünk ez ellen. Sok érvünk van, ami a másik ember ellen szól, és ezzel annyiban is marad a dolog.

Ilyen problémákat nem lehet egyedül megoldani. A Szentlélek az, aki ezeket a dolgokat megoldja bennünk. Ha a Lélek megérint, átjár és eltölt bennünket, akkor észrevesszük, hogy a másik ember szeretetreméltó. Még akkor is megéri őt szeretni, ha nehezünk-

re esik ez a szeretet. A mai keresztények vértanúsága csak a legritkább esetben a hóhér kardja általi vértanúság. A vértanúság, a mártíromság szó szerint lefordítva az Isten szeretetéről a mindennapokban tett tanúságot jelenti. Azt, amikor a fájdalom ellenére szeretni tudunk. De éppen ez az, ami világos isteni fényt feltételez. Emberi erőnk nagyon hamar kimerül. De ha megélem azt, hogy a hatalmas Isten rám tekint, érezteti velem szeretetét, közel van hozzám, akkor a nehéz feladatokra is készen állok. Jöjjön, aminek jönnie kell, én készen állok, mert megtapasztaltam Istent. A jövő kereszténye Szentlélekkel eltelt keresztény lesz.

Este visszatekintünk. A nap egyes eseményei még egyszer elvonulnak a szemünk előtt. Emlékszünk a szomszédasszonyra, emlékszünk a jelenetre a piacon, emlékszünk a gyerekekkel történt jelenetre, emlékszünk arra, amit csinálnunk kellett, a munkára, amit el kellett végeznünk. Azt mondjuk a Szűzanyának: „Engedd e fényben hívő módon látni, ahogy az Apa szeretete ma velem akart járni.” Átéljük, hogy megajándékozott bennünket.

Természetesen szájalmasnak is érezzük magunkat ott, ahol Isten szeretetére emlékezünk, amivel minket megajándékozott. Reakcióink egyszerűen emberiek, gyakran túlságosan is emberiek. De nem ragadunk le itt. Mindenekelőtt és elsősorban egy bizonyos örömet élünk át amiatt, hogy Istenünk hozzánk fordul, a közelünkben van és megajándékoz minket.

Vagyis felfedezzük Istent a dolgok mögött, készek vagyunk a mindennapok vértanúságát magunkra vállalni, és ez azt jelenti, hogy Istent ott is felfedezzük, ahol egy helyzet kellemetlen számunkra. Istent akkor is felfedezzük, amikor a lustaságunkból kiragad és azt mondja: „Te, szükségem van Rád! Szükségem van Rád ennek vagy annak az embernek a számára.” És ez a döntő. Isten nem azt mondja, hogy: „Nálad vagyok.” Isten nemcsak azt mondja, hogy: „Szeretnék magamhoz vonni.” Isten azt mondja, hogy: „Szükségem van Rád.” Isten szeretetének eszközeivé válunk. És ez egészen konkrétan és praktikusán még akkor is működik, ha este végignézem az elmúlt napomat és felfedezek valakit, aki mellett elsiklottam vagy kikerültem. Még akkor sincs késő, és igaz módon apostollá válhatok, ha bensőleg odafordulok ehhez az emberhez és szeretem őt.

A szeretet nem ismer határokat. Térbeli határok nem játszanak szerepet. A Földön élő bármely embert meg tudom érinteni és el tudom érni a szeretetem által. Tehát így tekintek vissza este, felfedezem Isten szeretetét és azzal válaszolok, hogy kész vagyok áldozatot hozni a másikért.

Esti ima

Jöjj Szentlélek! Szeretnék tudni szeretni, szeretném az Atyát felfedezni a mai nap és az elmúlt napok eseményei mögött, de a lelkem olyan fáradt és sötét.

Jöjj Szentlélek! Adjál nekem a Te fényedből, hogy világosság legyen bennem, hogy észrevegyem az én mennyei Atyám keze nyomát. De kérek egy kicsit az erődből is, hogy észrevegyem azt is, ami kellemetlen: A nagy üzenetet, hogy az Atyaisten azok mögött az emberek mögött is ott van, akiket nem kedvelek. Kérek az erődből, hogy akár egy kellemetlen munkát is ajándéknak és egy Tőled jövő hívásnak fogjak fel. Küldjél nekem a vértanúság lelkéből, hogy szereteted üdvözetét fedezzem fel abban, ami megterhelő. És adjál nekem a Te tüzedből, a szeretet továbbadásának vágyából.

Drága Szűzanya, a közeledben világosabb van. A közeledben erősebbnek érzem magam és szívesen tennék valamit a testvéreimért. Kentenich atya gondolatai gazdagítottak engem. Engedd, kérlek, hogy sok ember fedezze fel azt, amit ő az egyháznak ajándékozott.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

8. HÉT

Halálunk csak kezdet

Reggeli ima

Mennyei Atya! Életemnek egy új napja kezdődik. Egyik nap jön a másik után. És az egésznek a végén ott a halál. De tulajdonképpen csak ezzel kezdődik. Akkor majd hazajövünk Hozzád, hatalmas Istenünk.

Ami azután következik, azt nem tudjuk elképzelni. Senki se látta még, de csodálatos lesz. Nálad leszünk. Együtt leszünk azokkal, akikkel úton voltunk. Találkozunk majd nagy emberekkel, akik előttünk éltek. A „nagy”-nak ott talán más dimenziója lesz. Az lesz a nagy, aki jobban szeretett.

Manapság nem nagyon beszélünk a halál utáni életről. Karl Marx azt mondta a keresztényeknek, hogy foglalkozzanak inkább ezzel a világgal, és a keresztények tulajdonképpen ezt is tették. De most legalább ezen a héten szeretnék gondolatban a mennyben lenni. Szeretnék egy hétre felmenni Hozzád vágyaimmal együtt, a Veled való végső élethez, a Szűzanyához, a szentekhez. Szeretném látni egy hétig az életem utáni új életet. Szeretném elmélyíteni egy héten keresztül a holtak feltámadásába és a saját feltámadásomba vetett hitemet. Innen nézve másként látom a földet. Az örökkévalóságból szemlélve nézem végig ezt a mai napot. Észlelem a dolgokat és azt kérdezem: „Mit jelent ez végeredményben az örökkéva-

lóság számára?” Ajándékozz nekem egy új perspektívát és új fényt ebbe a világba. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Nem is kérdéses, a halál egyre inkább háttérbe szorul. Egy kisvárosban, ahol az emberek még többé-kevésbé vallásosak és vasárnap elmennek a templomba, ott még sok embert lehet látni egy-egy temetésen. Egy nagyvárosi temetésen csak egy kis csoport kíséri a koporsót. Minél inkább felülkerekedik a modern életérzés, a modern világ, annál inkább tehetetlenek leszünk a halállal szemben. És ez azzal az elfojtással függ össze, amit az ember mindig is tett, ha valami megfoghatatlan, idegen vagy kellemetlen volt a számára.

Tehát úgy teszünk, mintha az örök életben volnánk. Ha az újság utolsó oldalán egy temetkezési vállalat hirdeti magát és szükség esetére felkínálja szolgálatait, akkor ezt egy kissé oda nem illőnek találjuk, de belátjuk, hogy ez elkerülhetetlen, mert ha valaki már vállalkozott a holtak méltó eltávolítására, akkor legalább hadd hirdethesse a szolgáltatásait.

Csűrhetjük-csavarhatjuk, ahogy akarjuk, meg fogunk halni. Vagy kegyesen hozzátehetjük: Egyszer meg fogunk halni. És ha azt mondjuk, hogy „egyszer”, akkor a halálunk olyan messzeségbe kerül, olyan távoli bizonytalan valamikorba merül, hogy már nem áll fenyegetően előttünk. Tehát meg fogunk

halni. Halottak leszünk. Szoktunk szerencsétlenségeket látni a tv-ben. A halottakat kiássák egy összedőlt ház romjai alól. A halottak holnap esetleg mi leszünk. Akkor vége lesz az életünknek.

Remélhetőleg nem ámítjuk magunkat. Ha meghalunk, akkor még legfeljebb néhány hétig vagy hónapig tart a jó szó vagy az emlékezés, aztán már elfelejtenek bennünket. Tegyük a szívünkre a kezünket: mennyit gondolunk olyan emberekre, akik mondjuk három évvel ezelőtt haltak meg? Így lesz ez velünk is, eltűnünk nyomtalanul.

De a halál még valami más is. A halál az életünk összefoglalása, amit elviszünk aztán Istenünknek. Találkozunk Vele. Van új kezdet. Van új kezdet a Szent Városban. Krisztus feltámadt a halottaiból. A Szűzanya nála van. Teljes emberi valójában, testben és lélekben nála van. És mi is úton vagyunk oda.

Kentenich atyánál olvassuk:

A Nap most fáradtan, halkan nyugovóra tér,
és *Sion* mosolyog a távolból felénk.

Halálod csupa vágyakozásból volt elragadtatás,
tested sohasem ismeri meg a porladást.
Trónolsz megdicsőülve a „szent városban”,
Sionon, melyet az Isten megnyitott számodra.

A szentély által minket mindig fölfelé irányítasz,
az örök Schönstatthoz, hol egykor dicsérjük az Urat,
mutatod a földi világ mulandóságát,
míg az örökkévalóra minket rá nem állítottál.

Taníts nap mint nap úgy élnem, hogy a halál
könnyű legyen, ahogy illik az Ég örököseihez,

este magam fölött úgy bíraskodjam,
hogy halálom után Téged és Istent láthassam.

Boldog tisztelet illesse az Apát,
Krisztus által Máriával magasztalás,
a Szentlélekben dicsőséggel telve
a világmindenségtől most és mindörökre. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

Itt nem Urunk fenyegető mutatoujjáról van szó, amivel az utolsó ítéletkor találkozunk majd, hanem arról a felismerésről: Mi az, ami valóban fontos, és mi nem? Egy érzékelésről van szó, egy felismerésről, megértésről, és nem elsősorban arról, hogy jók vagyunk-e.

És ha megértem, hogy ez vagy az egyáltalán nem fontos, akkor mi van? Akkor könnyebb az életemet megváltoztatni. Egy új nézőpontról van szó: kilátással az örökkévalóságra.

Ez a mi életünk csak egy előjáték, egy döntő játék a tulajdonképpeni szerelmi játékhoz Istenünkkel. Ez egy előjáték. Most születnek a döntések a későbbiekre vonatkozóan. Ha mi most jelentéktelen dolgokért törjük magunkat, akkor szegényen fogunk majd ott állni. Ha most nagy dolgokra törekszünk, akkor később gazdagok leszünk. Az egyik nagy szent az evilág dolgaira vonatkozóan gyakran feltette ezt a kérdést: „Mit segít az örökkévalósághoz?” Ezáltal átértékelődik az életünk: Tehetünk olyan dolgokat, amik az egész örökkévalóság során hasznosak lesznek.

Kentenich atya ebben a szövegben két dolgot tanít nekünk: „Taníts nap mint nap úgy élnem, hogy a halál könnyű legyen, ahogy illik az Ég örököseihez.” Ez az első tanítás. A második: „Este magam fölött úgy bíraskodjam, hogy halálom után Téged és Istent láthassam.”

Élet a halál fényében, ez az első. Arról van szó tehát, hogy amit teszünk, azt úgy tegyük, hogy utána könnyen tudjunk meghalni. Nem akarunk pánikba esni, épp ellenkezőleg. Az ember könnyebben hal meg, ha higgadt marad, mint ha pánikol. Ami most van, az még nem az utolsó, hanem az utolsó előtti. És mi az, ami maradandó?

Van két dolog, ami minden esetben megmarad, amit magunkkal viszünk a halál völgyén keresztül az Úrral való nagy találkozásra. Az első: az élet! Életünk kitöltése. Életünk kialakítása. Olyannak vagyunk megalkotva, hogy önként tudunk csinálni valamit. Képesek vagyunk cselekedni. Ha semmit se csinálunk, vagyis egyszerűen lusták vagyunk, ha a tv előtt lógjuk el az időt, vagy valahol máshol, akkor a legértékesebbet pazaroljuk el, amink van, és ez az idő. Ki is használhatjuk az időt, de el is tékozolhatjuk. Mi, emberek, meg tudjuk tölteni az időt tettekkel, erőki-fejtéssel. Vagyis magyarul: fel tudunk mosni vagy el tudunk mosogatni, de lóghatunk vagy ábrándozhatunk is. Mi, emberek, képesek vagyunk cselekedni, belső indíttatásból tenni valamit, aminek értelme van. A Lélek majd megmondja nekünk, hogy minek van értelme; vagy képesek vagyunk Isten ajándékát,

a szabadságunkat, a magunk felett való rendelkezés lehetőségét elhanyagolni, nem észrevenni, elherdálni. A bennünk működő Szentlélek hajt minket, hogy időnket értelmesen használjuk fel.

És a másik: szerethetünk. Odafordulhatunk egy másik emberhez, éreztethetjük vele jóindulatunkat. Amikor az Úr fogad majd minket, akkor meg fogja kérdezni, hogy mennyit szerettünk. Az utolsó ítélet lényegében abból fog állni, hogy az Úr megkérdez bennünket, hogy mennyire szerettünk. Ez tehát az első, egy olyan élet, ahol kihasználjuk az időnket, egy élet, amiben szeretünk, az örökkévalóságra irányuló élet, ami átnyúlik a túloldalra is.

Kentenich atya még egy második dolgot is tanít nekünk: „Este magam fölött úgy bíraskodjam, hogy halálom után Téged és Istent láthassam.” Este még egyszer visszatekinthetünk és megvizsgálhatjuk: Kihasználtam-e ma az időmet? Szerettem-e ma? Az örökkévalóság tükrében még egyszer szemügyre vesszük a napot és a törvény elé megyünk.

Ez nagyon konkrét. Este néhány percnyi időt száunk rá és végiggondoljuk: Mit tettem ma, és mit nem? Szerettem-e vagy sem? És akkor hazajövünk Istenünkhöz. Magunkat a gyengéinkkel együtt Isten előtt szemügyre vesszük, ez bizonyos értelemben maga a törvény, amit magunk felett tartunk: „Ilyen vagyok.” De ezen a helyen nem reagálunk sértődötten, hanem bizalomteljesen. Így fordulunk oda Istenünkhöz, és azt mondjuk neki: „Ilyen vagyok.” És Ő azt válaszolja: „Gyere, újra elfogadlak Téged.”

Esti ima

Ennyit mára, Istenem. Ez egy jó nap volt. Az örökkévalóság egy napja volt. Ma éltem, és Érted éltem. Az örökkévalóságért éltem, ki akartam használni az időmet és szeretni akartam.

Egy és más nem sikerült. Elvesztegettem az időmet. Elálmodoztam az időmet. Vagy az előttem álló nehézségeket serény dolgossággal elkerültem. Kikerültem embereket. Vagy ottragadtam valahol. Nem pihentem, hanem ellógtam az időmet.

Ilyen vagyok, Atyám. Így jövök Hozzád és tudom, hogy Te újból elfogadsz engem. Ennek a kis lénynek, aki én vagyok, van jövője. Van jövője Nálad. Egyszer valamikor hazajövök Hozzád az örökkévalóságba és örökké fogok élni. Az egy beteljesült élet lesz. És akármikor, ha Rád nézek, közöttünk jelen lesz a szeretet.

Így hozom Eléd a napomat. Eléd hozom magamat. Mindent Neked ajándékozok, ami nehéz volt. Krisztusban Neked ajándékozok mindent testvéreimért. A Szűzanyának ajándékozom a háziszentélyemben. De az örökkévalóságnak is örülök. Örülök az elkövetkezendő nagy találkozásnak. A nagy barátságoknak, amik folytatódnak vagy ott kezdődnek majd.

Drága Szűzanya, Kentenich atya arra biztatott ma, hogy tekintetemet az örökkévalóság felé irányítsam. Add, hogy őáltala az egyházban az emberek észrevegyék, hogy nagy hivatásuk van, és segíts, hogy hamar boldoggá avassák őt.

Ima a boldoggá avatásért

Szentháromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

9. HÉT

Jó, hogy vagy nekünk, Mária

Reggeli ima

Hatalmas Istenem, szeretnék köszönetet mondani Neked. A köszönetnek csak akkor van értelme, ha az ember valami értékeset kapott ajándékba vagy élt át. Az elmúlt hetekben újra és újra megtapasztaltalak Téged. Életem eseményei mögött Te állsz. Te állsz azok mögött az emberek mögött is, akiket szeretek. És felfedezlek Téged a nehéz feladatok mögött, amik elfárasztanak és felemésztenek. Szeretnék köszönetet mondani Neked.

De van még itt valami. Van valami az életemben, ami egyszerűen csodálatos. Ezt szeretném megköszönni ezen a héten. Jó, hogy van Mária. Jó, hogy ő létezik számomra. Ő egy nagy ajándék nekem.

Ha ránézek, akkor ő egyszerűen magával visz, elvisz magával az Úrhoz, mert szereti Őt. És akkor kezdődik csak igazán a szeretet nagy játéka. Krisztusban belekerülök a szeretet nagy áramlatába, ami visszaáramlik Hozzád, Atyám. Ez a világ tehát nem tudja meggátolni többé, hogy össze legyek kapcsolva Veled, ha a Szűzanya szívében otthon vagyok.

A mai nap legyen a köszönet napja azért a nagy ajándékért, amit Máriában kaptunk Tőled. Ámen.

Kentenich atyához hasonlóan meghalljuk Isten hangját lelkünkben és az idők jeleiben

Arra figyelünk, hogy mi mozgatja ma az embereket, mi az, ami ma általánosan elterjedt. Mindenekelőtt arra figyelünk, ahol fontos változások vannak folyamatban. Egy ilyen változás érinti a tudásunkat.

Sokat tudunk. Többet tudunk, mint a régebbi korok emberei. És állandóan új információkat szívunk magunkba. Három óra tévénézés alatt több információt szerzünk be, mint korábban az emberek hónapok alatt. Sokat tudunk.

Ez a tudás azonban a felszínen marad. Nem tud a mélybe hatolni, mert az egyik információ kiszorítja a másikat.

Ott ül tehát az ember a tv előtt, aki egész nap dolgozott, és jönnek a hírek, találkozók, kongresszusok, politikusok nyilatkozatai. A következő filmben lőnek, a gazdagok világát vagy az utcát mutatják be. Háborúk és katasztrófák váltakoznak boldog arcokkal. És akkor jön ennek az embernek a kislánya és azt mondja: „Apa, a tanító néninek ma piros ruhája volt.” A kicsi felől ez egy nyitás volt, beszélni akar az apjával, érezni akarja az ő közelségét, szeretné, ha az apja feléje fordulna.

Mindenki tudja, hogy minek kellene most történnie: Az apa kikapcsolja a tv-t, odafordul a gyerekhez és azt mondja: „Tényleg, piros ruha volt rajta?” És akkor megtudja, hogy mit is akart mondani a gyerek: „És azt mondta, hogy senki se írt olyan szépen, mint én.” És aztán mindketten örülnek a kis történetnek.

De az apa éppen háborút és békét élt át, híreket és információkat lapátolt be, és ezért nem fogja kikapcsolni a tv-t, hanem azt fogja mondani: „Aha”. És utána megint odafordul a tv-műsorhoz.

Itt van a tulajdonképpeni probléma: Ha az ember tartósan információkat enged magába, akkor ezek az információk a felszínen maradnak. És belül már csak zűrzavar van. A gyerek, aki az apja számára tulajdonképpen fontos kellene, hogy legyen, csak felületes figyelmet kap.

Van a tudásnak olyan fajtája, ami mélyebbre hatol. Egy példa segít ezt megértenünk. Rembrandt, a holland festő életéről szóló filmben van egy jelenet, amelyben egy ószeresnél felfedez egy képet, egy rézkarcot. Meg van lepve a munka minőségétől. Megtudakolja, hogy ki készítette a képet, és felkeresi a művészt. Ez a művész, Seghers, egy öreg ember, megerősíti hogy a munka valóban tőle származik, és további képeket is mutat Rembrandtnak. Seghers nem ismeri személyesen a híres festőt, de érzi, hogy a látogató értékeli a munkáját, meg van hatva tőle. És félénk örömeben azt mondja: „Azt hiszem, ilyet csak még Rembrandt tud.” És Rembrandt, aki mellette áll, csóválja a fejét és azt mondja: „Nem, ilyet Rembrandt sem tud.”

A kép világos: Van az emberi érzékelésnek egy olyan minősége, ami a mélybe hatol, ami mély nyomot hagy maga után a másikban, akár szóban, akár képben.

Van itt egy hír Istentől, egy üzenet, ami így szól: Mária az én édesanyám. Ő ismer engem, hozzám fordul. A nevem jelent neki valamit, nevemet elmondja a hatalmas Istennek. És ha rólam beszél, akkor az nem olyan, mint ahogy az a férfi a tv előtt csak úgy odaszól, hanem jelentek neki valamit. Kérdés: Ő jelent-e nekem valamit? Vagy inkább én is korunk gyorsan és sokat tudói közé tartozom, akiknél sok minden a felszínen marad?

Ha valami értékeset kapunk ajándékba, akkor hálát érzünk. Ez magától jön. Ha Juli néni a kis unokaöccsének egy óriási almát ajándékoz, amit az egyáltalán nem szeretne, és az édesanyja azt mondja: „Köszönd meg szépen!”, akkor az nem lesz őszinte köszönet. Nem lehet megköszönni olyat, aminek nem örülünk. Hála akkor ébred, ha valami olyat kapunk, ami értékes számunkra. Pontosabban, ha valami olyat kapunk, ami pont nekünk való. Ha mi Jézusban és Móriában a Szentlélektől vezetve Istent a mi Atyánknak ismerjük meg, akkor az kielégít bennünket. Ezért vagyunk. Akkor hálát érzünk.

Ilyen hálával imádkozik Kentenich atya a dachauai koncentrációs táborban:

Szentháromság Isten, örökké dicsérünk Téged minden nagy ajándékodért, amit adtál nekünk, hogy Schönstattnak ajándékoztad az Anyát, s általa minket Krisztussal mély kapcsolatba hoztál.

Magasztalunk, mert Mária élete napi életünk mércéjét megadta,

hogy Krisztust, a Napot teljes pompájában
abban oly emberi közelségbe hoztad hozzánk.

Minden dicséretet ujjongva egybefogunk,
mely a teremtésben tüzes lángokkal ég.
Odahozzuk Neked, Szentháromság, az oltárhoz
Jézusban és Máriában folyton folyvást. Ámen.

Ösztönzések a saját életünk számára

Megkérdezzük tehát: Mit köszönhetek meg a Szűzanyának? Talán a Krisztushoz fűződő mély kapcsolatot? Aki a Szűzanyát megérinti, az övele együtt szereti az Urat. Egész lényében nincs semmi, ami ne Krisztusra irányulna. Ő egyszerre útjelző, út, ösztönzés és áramlás az Úr felé. Minél többet időzünk az ő szívében, annál többet forgolódunk az Úr körül.

Egy lelkipásztor tapasztalta: Azok az emberek, akik hét közben misére jöttek, majdnem mind kifejezetten Mária-tisztelők voltak. Ilyesmi egyszerűen megtörténik. Nincs szükség elvekre. Aki a Szűzanyát bensőségesen szereti, szívesen megy a szentmisére.

A nagy schönstattiak egyikének, Karl Leisnernek, aki a második világháború idején élt, az volt az életprogramja és mottója egy életen át: „Krisztus az én szenvedélyem.” Életét áldozta a dachau koncentrációs táborban. Ott a beteg-barakkban tevékenykedett fáradhatatlanul beteg fogolytársaiért. Ő maga súlyos tüdőbeteg volt. A koncentrációs táborban titokban pappá szentelték, de a szentmisét csak egyszer tudta bemutatni. Túl gyenge volt ahhoz, hogy többször

megtehesse. Miután az amerikaiak felszabadították a táborot, őt egy közeli házba vitték, ahol nővérek ápolták. Életét már nem tudták megmenteni. Egyik utolsó kívánsága az volt, hogy a „Schönstatt-hórakat” megkaphassa, ezeket a szövegeket, amiket ebben a kilencedben mi is végigvettünk. Krisztus és Mária magától értetődő közelsége nagyon sokat jelentett Karl számára. Amikor a Szűzanyára nézett, akkor a Szűzanya bevonta őt Jézus iránti szeretetének áramába: „Krisztus az én szenvedélyem.” Így mondja itt is, most is, ma is a Szűzanya a mennyből.

Nem kevés keresztény van, akik a Szűzanyának köszönhetik a mennyei Atyához fűződő gyermeki kapcsolatukat. Végeredményben a mi lelki fejlődésünknek és lelkiéletünknek is az a célja, hogy Istent „Atyánknak” szólíthassuk. „Mi Atyánk”, így tanította nekünk Jézus. De ezt az „Atyát” mondani, ez egy bizonyos belső lelki gyermekiséget feltételez. És ezt a gyermekiséget a mi édesanyánkkal, Máriával való kapcsolatunkból nyerjük. Ez nekünk, modern embereknek, egyáltalán nem is olyan könnyű, hiszen olyan nagyok vagyunk, olyan öntudatosak és nagy teljesítményre képesek. Teljesítmény és tudás azokban a társadalmakban központi kérdés, amelyek olyan kemények, mint a miénk. És mégis, kereszténységünk legmélyebb titka a gyermekség. Ez a gyermekség nemcsak egy dolog, amit birtokolunk, nem csak Isten gyermekei vagyunk, de úgy is élhetünk, mint Isten gyermekei. Jézusnál megfigyelhetjük, hogy kifejezetten gyermeki módon beszélt mennyei édesapjával.

Szeretetteljes becéző formában „Abbá”-nak nevezte őt. Ahogyan annak idején a gyerekek szólították az apjukat. Krisztusban gyermekek lettünk. „A Fia Lelkét árasztotta szívünkbe Isten, aki őt így szólítja: Abba, Apa!” (Gal, 4,6) A Szűzanyánál megtanulunk gyermeknek lenni, és akkor könnyebben sikerül majd Krisztusban Istent „Apának” szólítani.

A Szűzanya nemcsak gyermeki magatartást ébreszt bennünk Istennel szemben, hanem azt a készséget is, hogy minden erőnkkel és energiánkkal Isten országáért bevessük magunkat. Amikor Loyolai Szent Ignác életvidám, harcos lovagból Isten emberévé lett, felment Montserrat hegyére a Mária-szentélyhez. Ott egy egész éjszakán át díszőrséget állt királynője, Mária előtt. A Szűzanyának sajátos módszere van arra, hogy a nagyságot felébressze valakiben. Aki őt királynőként fogadja el, szívesen szolgálja Isten országát. Nem azt figyeli, hogy fáj-e valami, hogy fáradt-e, és hogy milyen hosszú még az út. Aki a Szűzanyára, mint királynőjére néz, abban lovagi öntudat ébred, és szeretné magát őérette bevetni. Ez azt jelenti, hogy szeretné Krisztusért és az Ő országáért életét adni. Itt megérint bennünket a Szentlélek működése. A királynő mintegy mozgósítja az erőinket. Ezután a Lélek el tud tölteni és apostolokká tud tenni bennünket, akiknek már csak egy nagy szenvedélyük van: Krisztust, az Urat szolgálni. Ezt a folyamatot nem könnyű világosan leírni. Alig nevezhető logikusnak, hogy Szent Ignác egész éjszaka a Mária-kép előtt állt. Ott, ahol isteni erő áramlik,

ott vége van a logikának. A Léleknek megvan a maga logikája, és a Szentléleknek ez a logikája gyakran az emberek gúnyolódását váltja ki. A pünkösti események után azt mondta a tömeg az apostolokról: „Te-leítették magukat édes borral.” (ApCsel 2,13)

A Szűzanya egyre mélyebbre akar vezetni minket a Szentháromságos Isten iránti szeretetbe. Van okunk köszönetet mondani: Ő valóban csodálatos asszony.

Esti ima

Mária, drága Szűzanya, hazajövök Hozzád. Ma velem voltál. Rám néztél, és én újra és újra Rád néztem. Örülök, hogy Te vagy nekem.

Köszönöm Neked Krisztust. Nem, nem arról beszélek, hogy világra hoztad Őt. Természetesen az egész emberiség Neked köszönheti Krisztust, akit az örökkévaló Isten küldött, és aki Általad lett emberre. De elsősorban nem emiatt a nagy esemény miatt mondok köszönetet, amelynél igeneddel együttműködhettél. Arról beszélek, hogy én személyesen Neked köszönhetem az Úr iránti növekvő szeretetemet. Hiszen ez nem is lehet másként: ha Rád nézek, akkor nem tart soká megérezni, hogy mennyire szereted Őt. Egyszerűen Magaddal ragadsz.

Köszönöm Neked Jézusom, az én Atyám iránti gyermeki szeretetet. Olykor nagyon „felőtt” vagyok, tudod. De aztán jólesik egyszerűen gyermekien Hozzád fordulni és Veled „Atyának” szólítani Is-

tent. A Szentlélek tanít minket így imádkozni, és Te a Szentlélek eszköze vagy az életemben.

És végül új örömet kaptam, hogy Érted és szent egyházunkért szolgálatba álljak és harcoljak. Köszönöm Neked az apostoli bevetésre való készség lelkét. Ha Rád nézek, kedvet kapok, hogy tegyek valamit, örömet szeretnék szerezni Neked. Azt szeretném, ha nemcsak vezetnél, mint egy gyermeket, hanem én is tehetnék valamit. Te közvetíted nekem a Szentlelket, aki Jézus Krisztus apostolává tesz engem.

Drága Szűzanya! Ezekben a hetekben egyre jobban belemélyedtem Kentenich atya gondolataiba és imáiba. Köszönetet mondok mindenért, amit ezáltal kaptam. Segíts, hogy az ő üzenete sok embert gazdagítson.

Ima a boldoggá avatásért

Szenhááromságos Isten, kérlek, ajándékozd mihamarabb Kentenich atyának az oltár tiszteletét. Add, hogy példája és életműve által áldássá váljon az egész egyház számára. Segíts nekem az ő közbenjárására minden gondomban és bajomban. Ámen.

„Ha még egyszer újrakezdhetnénk!”
– gondoljuk, amikor visszatekintünk a múltra. Újrakezdeni, és ezúttal a megfelelő hivatást választani, vagy az igazi házastársat, vagy csak a megfelelő hangnemet egy beszélgetésben, vagy az igazi munkahelyet.

Vannak fiatal emberek, akik tartanak az igazi kezdettől. Félelemből, hogy hibás lehet; vagy nem merik meghozni a társra vonatkozó döntést. Félelemből, mert talán mégsem ő az igazi. És mivel az élet megy tovább, marad egy fáradt sóhaj: „Ha akkor én..., talán minden másként alakult volna.”

Ostobaság. A kezdet létezik: Most! Az életem nagy lesz, ha a jelenben élek. Most van itt valaki, akinek szüksége van rám...

ISBN 978-963-88469-7-6

9 789638 846976